

Celobert

Revista singular, local i de país

Teixir un tapís és un sentiment, una expressió... Tot un camí sublim. Victòria Cano Garcia

LA MAR DE PROP!

P **GRATUÏT**
PÀRQUING SABA

Carrer Ample, 14 a centre vila · Tel. 972 357 238 · BLANES

Casa fundada
1842

Can Burguet
CARNISSERIA
XARCUTERIA

Tel. 972 33 04 87 · can.burguet@gmail.com
Carrer Mollet, 2 · 17300 BLANES (Girona)

 Farmàcia
Oms-Arias C.B.
C. Nou, 8 · Tel. 972 330 595
Blanes (Centre Vila)

KIKU **Paellería**
Restaurant

Pg. Pau Casals, 42 Blanes Tel. 972 332 727

CAN GIRONÈS
FORN DE PA DES DE 1925

C/ Jaume Ferrer, 8 – Blanes
972 35 48 48

Rbla. Joaquim Ruyra, 46 –
Blanes
972 33 87 87

C/ Roig i Jalpi, 14 – Blanes
972 33 67 88

C/ Mercaders, 27 – Blanes
972 33 89 50

C/ Joan Alcover, 7 – Blanes
972 33 54 36

Violant Gordils
Espiritualitat i pràctiques ancestrals

Ayurveda, Yoga i Meditació
Sanació energètica
Teràpies Varies
Oracles
I més

@violantgordils
+54 618 81 52 98
violantyoga@gmail.com

PASTISSERIA · FORN DE PA · CAFETERIA

- Comunions
- Casaments
- Batejos
- Càterings

Tel. 972 33 39 50
Camí de Sant Pere del Bosc, 17 baixos · 17300 Blanes

GR **GIRONÈS I RODÉS, S.L.**
Scs. de J. Gironès, S.A. · Fundada el 1962

PARTNER
KNX

Aigua · Gas · Electricitat · Climatització · Calefacció
Plaques solars · Domòtica · Manteniment industrial

Jaume I, 70 · 17300 Blanes · Tel. 972 330 660 · Fax: 972 351 820
info@gironesirodes.com

Sublim és el títol d'aquest tapís que desperta una emoció plena de bellesa.

Haver après tècniques tèxtils: alt i baix llig, ikat, feltre... Participar l'any 1998 a la "VII Conferència de la Red Textil Europea" celebrada a Madrid - Barcelona i també exposar a diferents espais de Blanes com la Fundació Àngel Planells o la Casa Saladrigas... Tot un camí SUBLIM, sempre al costat del MAR.

Victòria Cano Garcia
(Blanes, 1960)

De l'editor	4	Xavier Núñez guanya el Primer Premi Fermí Reixach de Teatre amb "Encara no he superat la mort de Kurt Cobain"
Pertànyer. Pertànyer, a un país, a un lloc, a "ser de"...		
Valor afegit	5	Tradicions i costums 20
El que ens ve al damunt		La festivitat de Corpus
Vila de Blanes	6	Perfils 24
En Vadó Set-trossos acaba de fer 20 anys!		Carolina Vray
El cinema a Blanes a principis del segle XX		Medi ambient i ecologisme 26
Blanes la Mar de Cinema		Temporal Glòria i confinament, desastre o sort? Balanç cinc anys després
Nou llibre de Joan Adell		Vescomtat de Cabrera 28
Èxit de la segona edició del Festival familiar botànic Marimurtríssim		Anglès, la construcció d'una jurisdicció dins del Vescomtat de Cabrera
Vila de Lloret	15	Vila de Lloret 30
Notes sobre l'exposició dedicada a Joan Domènech a la masia de Can Saragossa		Parlem amb Montse Gomis Ustrell
La Nit de la Cultura Lloretenca del passat 30 d'abril va acollir l'entrega dels Premis Vila de Lloret		Música 32
Que Lloret estigui a punt d'inaugurar un Nou Mercat Municipal es una molt bona notícia, que el Mercat pugui quedar sense paradistes pot ser un desastre		Discs rescatats: Grup de Folk - Festival Folk
		Tossenc fora vila 34
		Carles Puig Ruscaleda
		Del menjar i beure 37
		Fideus

Una llengua no mor perquè els
que no la saben no l'aprenen,
una llengua mor perquè
els que la saben no la parlen.

→ **SEGUEIX-NOS
A INSTAGRAM!**
@celobert.cat

→ **www.celobert.cat**

El paper amb el qual confeccionem el **Celobert** prové d'explotacions forestals sostenibles i per a la seva producció s'han seguit els més estrictes controls mediambientals.

Celobert

Edició Costa Brava Sud
Noticiari i opinió de la vida quotidiana
Juny 2025 | Núm. 235

Editor i director

Lluís Amat
639 082 976 | info@celobert.cat

Patrocinadors

Comptem amb el suport dels
anunciants d'aquesta edició

Disseny gràfic

Maria Àngels Maresma

Maquetació

Cantalozella

Col·laboradors

Aitor Roger, Bruna Solei,
Jordi Borràs, Guifré Ripoll,
Marina Garcia Carbonell,
Maria Joancomartí, Jaume Planas,
Pol Ginesta, Olga Casado,
Alba Lupiañez, Josep Maria Guinart,
Marta del Arbol, Violant Gordils,
Dani Garcia Crespo i Xavier Surís

Convidats

Salvador Cot, Colla Gegantera
de Blanes, Fèlix Rabassa i Martí,
Paco Moreno, Jordi Martínez Puig,
Amics del Teatre de Lloret, Laura
Rabassa Vázquez, Enric Badosa
Malagelada, Àngel Vázquez,
Quim Mateu, Jaume Fàbrega.

Fotografies

M. Assumpció Comas, Tomàs Solà,
Jordi Triadó, Àlicia Torras, Arxius
Municipals i Ajuntament de Blanes,
Lloret i Tossa

Il·lustracions

Joan Antoni Poch,
Leo Flores

Consell lingüístic

Anna Camps i Puig

www.celobert.cat

[@celobert.cat](https://twitter.com/celobert.cat)

Dipòsit legal

GI-1121-2003

Cap part d'aquesta publicació
pot ser reproduïda o difosa per
cap mitjà sense permís de l'editor

No tenim preu

DE L'EDITOR

Pertànyer

Pertànyer, a un país, a un lloc, a "ser de"...

Quan comences un curs lluny o fora del teu àmbit, hi ha el ritual de les presentacions. És curiós veure com es presenten les persones. Hi ha qui inicia dient qui és, i com és, però la majoria de la gent explica d'on és. Ens marca més el passat que el futur. En el meu cas seria un "jo soc de Blanes", i no tant jo soc editor. Seria força inaudit sentir presentacions que ens fessin saber "soc moderadament feliç" o "soc una persona resistent".

Perquè expliquem el que som parcialment, naturalment, i necessitem que ens ubiquin. I la geografia ajuda si la diem en gros. La gent d'un petit poble d'Andalusia et respon que són de Granada, per exemple, per evitar donar encara més explicacions. **Pertànyer és molt potent per a configurar la nostra identitat.**

Insisteixen en aquest **sentiment de pertinença** els textos bíblics quan es refereixen a pertànyer i no només a creure perquè pertànyer té un **deix col·lectiu**. De fet, els sociòlegs alerten del fenomen espiritual segons el qual les persones creuen, però no senten que formen part d'una comunitat. Però és aplicable també a la política: persones que se senten ideològicament d'una certa posició, però que ni tenen un carnet polític, ni han pensat a afiliar-se a un partit i contribuir-hi, ni amb temps, ni econòmicament, ni de cap manera. Aquesta creença còmoda que no et fa implicar-te és un perill real en la configuració de les personetes que avui estan naixent i que viuran en un món en què podran no tastar la realitat perquè aquesta vindrà mediatitzada per la tecnologia. No caldrà que coneguim països diferents perquè ja s'hi passejaran a través del metavers, ni serà necessari que sàpiguen què és una peregrinació perquè des del sofà de casa seva podran experimentar-ho virtualment. Potser també es podran enamorar i desenamorar així, digitalment. I formar-se a distància sense saber quina olor de mandarina fa un pati d'escola. Sense el perfum de la realitat, sense el cansament i al mateix temps la força de la reunió setmanal d'un grup (sindical, polític, excursionista, de lectura...) no toques la realitat. Te l'expliquen. Ser d'un lloc, ser d'un grup, ser d'un cert sector o pensament. Per pertànyer cal un element indispensable que és **sentir-se part d'alguna cosa o d'algú, és el pas d'un jo al nosaltres. Tenir cura de la integració és mantenir els vincles, començant pel que ens lliga a nosaltres mateixos.** ■

Celobert, crear bellesa i dir la veritat

Salvador Cot
Periodista, editor
de Grup Món

El que ens ve al damunt

“Un compte enrere deixa a la intempèrie l’estratègia d’ERC i Junts. No han aconseguit res rellevant dels socialistes espanyols i aquesta satel·lització els ha situat en decadència electoral i fora de les institucions catalanes”

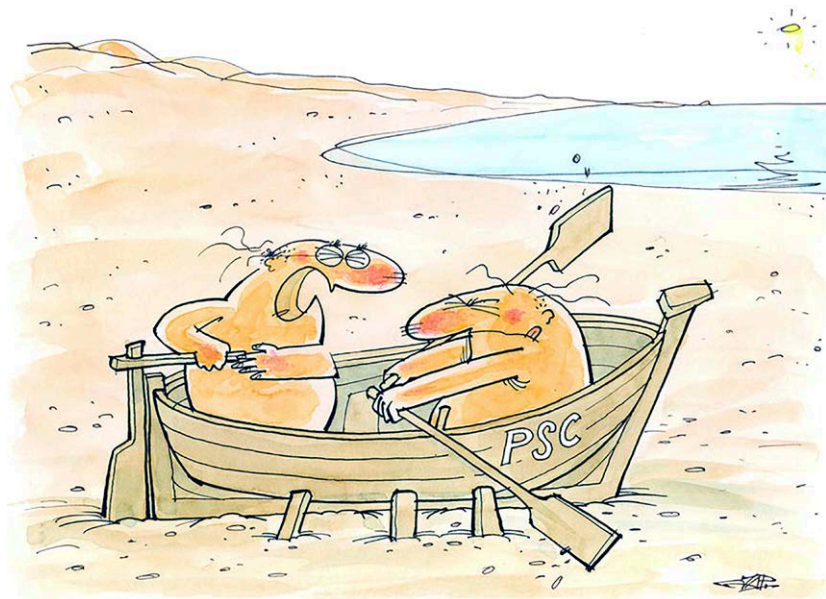
Ja fa temps que totes les enquestes atorguen una majoria folgada a la suma de PP i Vox.

En l’última, de *La Vanguardia*, a Feijóo i Abascal els sobren una dotzena d’escons per sobre de la majoria absoluta, això sense comptar possibles aliats regionalistes com Coalició Canària o els navarresos espanyolistes de l’UPN. En general, tots els estudis demoscòpics coincideixen a detectar un enfonsament de tot el que hi ha a l’esquerra del PSOE, amb Sumar desplomant-se sense que Podemos se’n surti de recuperar-ne els votants. **En política tot és efímer, però l’escenari fa temps que és estable i sembla molt difícil de modificar.**

En definitiva, els números són prou clars com perquè el nacionalisme espanyol de dretes cregui que els surt a compte trencar els pactes d’alternança institucional que havien

caracteritzat el règim polític posterior a la transició. **La cacera contra Pedro Sánchez és a mort, utilitzant a fons el front judicial i l’hegemonia mediàtica a Madrid.** Això i una deslegitimació absoluta dels pactes entre el PSOE i els partits catalans i bascos, que **han deixat de fer la funció de frontissa que feia bascular –i moderava territorialment– l’accés al poder, alternativament, entre el PSOE i el PP.**

Tot plegat, un compte enrere que deixa a la intempèrie l’estratègia d’ERC i Junts. No han aconseguit res rellevant dels socialistes espanyols –ni tan sols una amnistia efectiva– i aquesta satel·lització els ha situat en decadència electoral i fora de les institucions catalanes, que monopolitza el PSC. **Un balanç tristíssim que, necessàriament, implicarà una revisió profunda d’horitzons i lideratges, així com un sacseig important del mapa polític català.** ■

Amb el suport de Ceigrup Blanes, la mar de prop!

Ceigrup
Blanes

Anselm Clavé 5, baixos · 17300 BLANES (Gi)
Tel. 972 35 80 70 · realestate@ceigrupblanes.com
www.ceigrupblanes.com

Advocats
Assessoria
Serveis immobiliaris

En Vadó Set-trossos acaba de fer 20 anys!

És el nostre gegantó més carismàtic i estimat. Tant, que fins i tot els nostres gegants grans en Gastó i na Caterina, il·lustres Vescomtes de Cabrera, el troben a faltar quan no els pot acompanyar en les cercaviles.

Foto:
Potenciano Ahijado Arenas

Té els braços de roba, com els gegants bons, amb un gran peix agafat a la mà esquerra. Quan balla i volta, para atenció i esquivar-hi si no vols rebre un bon cop de peix!

• PATRIMONI •

De la cigarreta que li penja d'entre els llavis, sovint en surt un raig d'aigua traïdor que va escopint tothom qui gosi acostar-s'hi. Quan fa bon temps, la canalla ja ho espera!

A més a més, com a tret especial que el fa únic, mou el cap a banda i banda quan camina, com el personatge en què s'inspira, del relat "El rem de trenta-quatre" de Joaquim Ruyra, i que l'autor blanenc descriu així:

"Aquell mariner era fill de Blanes, com tots els de la tripulació. Vindria a tenir uns quaranta anys i era altet, escardalenc, cella-ros i de mirar garneu. Li deien en Vadó Set-Trossos, perquè semblava fet a peces malajuntades: quan caminava, els braços li penjaven balandrim-balandram, el cap se li tombava d'ací i d'allà i les sofragues se li doblegaven com xarneres que van massa fluixes. Talment se diria que era desconjuntat. Per falla de caderes la faixa se li solia escórrer en espiral fins a les cames. La visera de la gorra sempre li fugia del front, decantant-se-li cap a l'una o l'altra de les orelles."

Per celebrar els 20 anys acabats de fer que té el gegantó Vadó Set-trossos, i per complaure tants infants les famílies dels quals ens ho demanen tot sovint, la Colla Geganterera de Blanes volem fer un ninot de goma –més o menys d'un pam d'alçada– que serà una reproducció del nostre estimat gegantó i tindrà, com l'original, el cap i els braços articulats. Això, que d'entrada sembla un senzill projecte de merxandatge, necessita una inversió inicial molt elevada. Tant, que s'escapa de les nostres possibilitats reals, ja que ens finançem amb les simbòliques quotes de sòcia, algunes subvencions, i poca cosa més.

És per això que hem preparat, amb la plataforma Verkami, un projecte de micromecenatges. Amb aquesta plataforma, volem aconseguir, a base de sumar i sumar petites aportacions individuals, prou diners per finançar el disseny i la producció d'aquest ninot de goma. Aquest projecte, si surt, també ens ajudaria a tirar endavant com a colla.

Cada aportació tindrà la seva recompensa, segons l'import: xapes, bossa de roba... i d'altres que no voldreu deixar escapar. Si teniu fal·lera geganterera i voleu que la Colla Geganterera de Blanes tiri endavant amb tots els projectes que es proposa (aquest i molts més!), **no dubteu a col·laborar-hi com a mecenes: és tan fàcil com seguir el QR de la imatge, o bé entrar a la web <https://vkm.is/vadosettrossos>.**

Perquè som colla, fem festa i fem cultura, però sobretot

FEM POBLE! ■

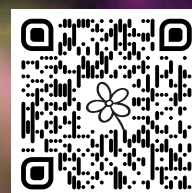
Blanes

Arran de flors

Del 14 al 22 de juny

+info

Blanes
BENVINGUTS A LA COSTA BRAVA

ambl

ARXIU
MUNICIPAL
BLANES

Estores
de
RAVAL

Blanes
vilesflorides

El cinema a Blanes a principis del segle XX

D'ençà de començaments del segle XX Blanes es va convertir en escenari de les produccions cinematogràfiques que, especialment, cercaven reproduir el genuí ambient mariner i els bells paisatges costaners. Abans del 1936 a la nostra vila es van rodar un mínim de cinc films, tots de cinema mut.

Pons cine Exposito (1920).
AMBL

• PATRIMONI •

El primer dels films rodats a Blanes del qual tenim constància és un que portava per títol *Marieta la pescadora*. Aquest film es va començar a rodar el mes de setembre de 1913 als carrers de la vila i a les seves afores, així com també en localitzacions marítimes. Els actors eren de la companyia Pathé Frères, encara que diversos mariners blanencs també van participar-hi. El rodatge del film va despertar una gran expectació entre els blanencs de l'època. La crònica de la revista *La Costa de Llevant* subratlla que "els dematins que es a l'hora que treballen els artistes, bona part de poble està en moviment, mogut per la curiositat de presenciar la impresió de les escenes que després s'han de veure reproduhídes en el cine". El film s'estrenà a Blanes el mes de juny de 1914 al Cine Fortuny, convertint-se en un èxit de públic, "quedant tothom satisfet mes per les vistes que per l'interés del drama", segons la crònica de *La Costa de Llevant*.

El mes de maig de 1920 va estrenar-se a Blanes, al cinema de can Vila, un film dirigit pel blanenc Josep Pons i Girbau i rodat pràcticament del tot a Blanes: el film es deia –en la seva versió retolada en català- *Els rats penats*, mentre que en les seves versions castellana i francesa s'anomenava *El expósito* i *L'enfant trouvé*, respectivament. En aquest punt convé de fer un petit incís per parlar d'en Pons i Girbau, un pioner de la cinematografia a la nostra vila. Nascut a Blanes el 1887, fotògraf de professió, instal·là el seu propi estudi de fotografia a la nostra població el 1909. El 1915 s'estrenà com a director amb el documental *Costa Brava* i treballà com a guionista, fotògraf, assessor i director cinematogràfic a l'empresa dels germans Ramon i Ricard de Baños. Participà com a fotògraf en films com *Fuerza y nobleza* (1917) i *Los buitres de la selva* (1920), entre d'altres, i codirigí *Unión que Dios bendice* (1918) i el documental *Producción y explotación de aceite de oliva*, i el còmic *La obsesión de Periquito*, tots dos films del 1920.

**Marieta de l'ull viu,
d'Amichatis (1927)**

A *Els rats penats*, de Mediterráneo Films, Pons i Girbau dirigeix un film que representa la dramàtica història d'amor entre un jove pescador i una puntaire, els quals pateixen la intromissió d'un ric pretendent de la noia i de la mare de la puntaire, freda i interessada. El film serveix de pretext per a mostrar els nostres paisatges costaners, "les més belles vistes de nostres afores [...] y també de nostres camps y montanyes" –explica *La Costa de Llevant*–, i els blanencs fent espardenyes en els carrers de la població o tirant l'art.

Anunci de *Lo más sublime*
Revista *Popular Film*
(21 de juliol de 1927)

No és estrany, doncs, que les diverses sessions en què es projectà, al Cine Vila, com hem dit abans, s'omplissin de públic. Encara els anys 60, i per iniciativa d'en Fèlix Bonet, es va tornar a projectar –ara al Cine Fortuny– la versió en francès d'aquest film –recordem les prohibicions que patia la llengua catalana aleshores–, amb els comentaris de Josefina Farigola.

El febrer de 1926 s'estava filmant a Blanes *La vida marina*, a càrrec de la

Manufactura Cinematográfica Española. El setmanari *Recull*, el 27 de febrer d'aquell any, informà que els actors venien a rodar cada diumenge i que aquest film seria rodat íntegrament a Blanes i projectat en un cinema local.

Durant els decennis de 1920 i 1930 Blanes es va convertir en l'escenari de la filmació d'almenys dues cintes de producció catalana més.

Baixant de la Font del Gat (1927) –un film també anomenat *La Marieta de l'ull viu* o *La noia del càntir*– es va rodar en part a Blanes i a Hostalric. Era una producció d'Ediciones J. Alfonso, de Barcelona, i fou dirigida per Josep Amich i Bert (Amichatis), amb bona part dels actors que havien portat aquesta obra al teatre. La llengua catalana s'emprà a l'hora de fer els rètols i en la part musical cantada del film. L'èxit del film fou excepcional, potser com a conseqüència de la popularitat de la cançó homònima.

El paisatge de Blanes –en concret la zona de Sa Palomera i les cases de pescadors dels voltants–, Lloret i Tossa serví de teló de fons de *Lo más sublime*, altrament anomenat *Respetad a los señores maestros* (1927), un film de 43 minuts de durada, amb rètols en castellà, de Producciones ELA (Ediciones Lorenzo Arché), de Barcelona. El guió era d'Enric Ponsà i el film fou dirigit per ell mateix. Miquel Porter i Moix ha dit d'aquesta producció que era una "espècie de visió àcrata de la necessitat educativa que patia el país". El film, la gravació del qual es desenvolupà en diversos caps de setmana entre maig i agost d'aquell any 1927, es rodà enmig d'un clima de bon humor i despreocupació per part dels actors –que eren *amateurs*– i els altres membres de l'equip. *Lo más sublime* és un drama d'ambient mariner l'acció del qual transcorre en un poble imaginari, Sant Cebrià, escenari de la recerca d'un tresor. No es va estrenar comercialment, només se'n va fer una exhibició privada el 20 de setembre de 1927. ■

Implant + corona
straumann group

des de

19,50€ al mes*

Vila Dental

Primera visita GRATUÏTA

Compromís de manteniment d'implant
per 5 anys, el primer gratuït

*Promoció subjecta a l'aprovació de l'entitat financera

Passeig de Dintre, 13 Blanes 17300 Telf. 87 202 85 19

www.viladental.com @vila_dental

Sardanes a BLANES

CALENDARI 2025

DIA	HORA	COBLA	LLOC
08/06	19:30 h.	Col·legi Santa Maria	Banc dels Músics
15/06	19:30 h	Vila de la Jonquera	Banc dels Músics
29/06	19:30 h	Principal de Banyoles	Banc dels Músics
06/07	19:30 h	Col·legi Santa Maria	Banc dels Músics
13/07	19:30 h	Ciutat de Granollers	Monument al Frare
20/07	19:30 h	Vila d'Olesa	Monument al Frare
03/08	19:30 h	Rossinyolets	Banc dels Músics
10/08	19:30 h	Xaloc	Banc dels Músics
24/08	19:30 h	Col·legi Santa Maria	Banc dels Músics
31/08	19:30 h	Principal de Banyoles	Banc dels Músics
14/09	19:30 h	Bisbal Jove	Banc dels Músics
21/09	19:30 h	Baix Empordà	Banc dels Músics
28/09	19:30 h	Flama de Farners	Banc dels Músics

Organitza:

Col·labora:

Celobert

Paco Moreno
Artista

Ens hem de creure el món del cinema com un art que aporta motor econòmic a una vila? Reflexions a part, vinc a parlar tres dels projectes que he pogut gaudir en profunditat de la segona edició del **Blanes Costa Brava International Film Festival**.

En primer lloc, parlar de *L'Últim viatge* de Pere Cabañas, un documental-Road Movie realitzat amb la dificultat i la pressió que va comportar la pandèmia, un projecte made in Lloret.

M'agradaria destacar que fer cinema avui dia és una aventura de la mà de poques persones, i una de les qualitats que has de tenir és passió, una passió que va acompanyada de molta responsabilitat per part de tots els implicats en aquesta peça a aquesta pel·lícula li sobra.

Aquest documental reforça allò que parlen de les pel·lícules de carretera, un desplaçament físic que simbolitza el viatge interior que porten les parts implicades, en aquest cas a part dels personatges que la realitzen, una part molt important, els animals, que acaben de tenir una vida millor al món que els ha deixat a la deriva i que els implicats del film fan possible un món millor per ells on acaben amb un retrobament inesperat amb la mare naturalesa i un descobriment vital.

En una road movie el paisatge canvia constantment, però Pere el realitzador amb la complicitat dels fotògrafs Òscar Rodbag i Júlia Termes donen un dinamisme especial a la cinta, on cada pla és més important a mesura que avança el viatge l'història.

Fer menció de Robert Melero per tenir un projecte molt interessant anomenat Zoo-transfer i a la veu del Lloretenc Eduard Lanzas, conegut al món de la ràdio.

Felicitats pel premi a millor curt-documental i llarga vida aquest projecte i als seus animals.

"Podem jutjar el cor d'una persona per la manera com tracta els animals."
Immanuel Kant

SOCIETAT NEGRE

Un altre de les pel·lícules que hem pogut gaudir al festival és de *Societat Negra* de Ramon Térmens, una pel·lícula guardonada a festivals com Montreal, Lloret Negre, i al festival de Blanes el premi per l'actriu María Galiana a millor actriu de repartiment.

En aquesta pel·lícula hem de recordar a l'actor **Daniel Faraldo que ens va deixar** el passat mes de febrer i que ha tingut un recorregut amb projectes de Hollywood, **una forta abraçada, company; destacar els germans Arribas, David com actor i director de càsting i Albert a la direcció d'art que són dos cineastes blanencs.**

Ramon ens porta un reflex de la comunitat xinesa a Catalunya, però no ho fa de qual-sevol manera, ens porta una pel·lícula NOIR contemporània on els personatges en un Tri-ller lluiten pel poder, el fet de sobreviure al dia a dia, i l'amor, les lluites de l'essència humana i molt properes a la societat.

Una barreja de cinema negre i cinema social, un còctel amb un bon gust de cinema fet amb passió. ■

Els germans David i Albert Arribas a la catifa vermella durant la gala inaugural de la segona edició del Festival de cinema Blanes Costa Brava d'aquest 2025

Foto Aitor Roger

Bruna Solei
Col·laboradora

**Aitor Roger, Pep Alum,
Joan Adell, Eva Ariza
i Carme Rodríguez**

Acaba de sortir el llibre de Joan Adell *L'Exprés nocturn i altres relats*, Premi Joan Marquès Arbona de Narrativa Vall de Sòller 2024, i el passat 16 de maig es presentà a la sala de Plens de l'Ajuntament de Blanes. Acompanyaven a l'escriptor blanenc amics de viatges i presentacions literàries d'en Joan, lectors, i Aitor Roger, del col·lectiu literari lletraminúscula; i en Pep Alum, la Carme Rodríguez i l'Eva Ariza, director i actrius del Grup de Teatre El Mirall.

Roger manifestà l'alegria que en Joan hagi volgut compartir amb els lectors noves pàgines plenes de records "amb algun deix de melancolia i amb un regust salat de la mar de Blanes. Aquest mateix mar que enamorà al seu pare l'any 1925 i que el va fer arrelar al nostre poble i que el feu decidir a comprar la farmàcia del carrer de la Muralla."

Unes pàgines on també hi trobem "moltes petites grans històries que giren entorn del poder de l'amor i sempre o gairebé sempre amb uns tocs d'humor ben presents".

A la presentació es va fer un tastet molts especial dels relats que el lector pot trobar en aquest llibre, on en Joan ha sabut condensar històries quotidianes que ens atrapen com a lectors, algunes autobiogràfiques, altres històries filles de les muses.

Pep Alum explicà als assistents que "totes les pel·lícules o quasi totes tenen una banda sonora i també les series, i els programes de televisió i de ràdio, les seves sintonies" i que "moltes vegades les recordem durant més temps que no pas els seus continguts".

No era obligatori, però la majoria dels assistents es va posar l'antifaç que els van donar a l'entrada per poder gaudir i escoltar amb més nitidesa i concentració la lletra, les lletres que ha escrit en Joan Adell i la música, les músiques, les que ens havia suggerit les seves històries.

D'aquesta manera van escoltar els fragments dels següents relats i cançons:

L'exprés nocturn amb *L'Hymne a l'amour* de Celine Dion, *Volare* pels Gypsie Kings; *Al foyer* amb Lucia di Lammermoor - *Il dolce suono*; *El pacte* i *Je t'aime mais non plus* amb Jane Birkin, Serge Gainsbourg; *No-més era un quadre* i *Quadres per una exposició* de Musorgsky; *L'autobús* i *Paraules d'amor* de Joan Manuel Serrat; *En Perfecte* i *Cucurucucú* per Miguel Aceves Mejia; i, finalment, un fragment del relat titulat *El Premi* i de la cançó *M'aclame a tu* amb lletra de Vicent Andrés Estellès i la veu d'Ovidi Montllor i Toti Soler a la guitarra.

I tot això amb un descans que van aprofitar per desembolicar els caramels de llimona que els havien donat també a l'entrada. I com explicà en Pep Alum, es tractava d'uns caramels "amb un sabor agredolç. Com el que tenen moltes de les històries d'aquests relats". I, puntualitzava: "Deixeu que comencin a desfer-se poc a poc a la gola. I si voleu torneu-vos a posar l'antifaç. Podreu complementar dues experiències sensorials al mateix temps: músiques i lletres per a l'oïda i la dolça acidesa del caramel pel gust."

Una presentació diferent i agradable pels sentits. L'enhorabona a tots! ■

FETS I GENT

Bruna Solei
Col·laboradora

Èxit de la segona edició del Festival familiar botànic Marimurtríssim

La segona edició del **Festival familiar botànic Marimurtríssim** ha estat un èxit absolut de participació. Amb totes les activitats esgotades, el festival ha aconseguit consolidar-se com una cita imprescindible per a les famílies que busquen una experiència educativa, lúdica i gastronòmica de qualitat i proximitat.

El Marimurtríssim és una proposta pensada per a grans i petits, que ha combinat tallers interactius a l'aire lliure, activitats creatives i visites guiades dins l'entorn incomparable del Jardí Botànic Marimurtra. Sota el parai-gua del **Racó de la Biodiversitat**, s'hi van realitzar tres tallers pràctics per fomentar el respecte per la natura: la construcció de caixes niu i menjadores per a ocells i d'hotels d'insectes. Alhora, s'hi van desenvolupar propostes botàniques per estimular els sen-

tits i la creativitat: l'estampació floral d'una bossa de roba, la creació d'un quadre d'herbari –a càrrec de la tallerista Anna Colomer–, les manualitats amb elements naturals, i un taller de cuina saludable familiar, a càrrec de les cuineres de Kilòmetre0.cat.

A més, les **visites guiades** al jardí van oferir una experiència immersiva i divulgativa per descobrir les curiositats de la flora i fauna, el paper dels pol·linitzadors i la importància de la biodiversitat per al futur del planeta.

Els assistents han valorat molt positivament l'**oferta gastronòmica**, que va comptar amb propostes de proximitat de gran qualitat: la paella casolana del Grup La Esquinita amb el seu propi vi per maridar, la cuina 100% sense gluten de la rostitseria Les Cabanyes i la cervesa artesana Marina, elaborada a Blanes.

Tots els visitants també van poder gaudir de la venda de plantes a càrrec de viveristes locals –ACAO, Suculentitis i Tilaria–, que van oferir una selecció de vegetació adaptada al nostre clima i entorn. També van estar presents entitats col·laboradores com la Fundació Oncolliga i la Fundació Aspronis, així com productors locals, entre els quals hi havia els de la mel de Marimurtra. Amb el Festival Marimurtríssim, la Fundació Carl Faust reafirma el seu compromís amb l'educació ambiental, la divulgació científica i la cultura familiar al Jardí Botànic Marimurtra.

El Marimurtríssim és possible gràcies al suport de diversos patrocinadors locals, entitats i empreses compromeses amb la cultura, la sostenibilitat i la promoció del territori, que amb el seu esforç contribueixen a fer realitat un festival únic a la Costa Brava. ■

La felicitat consisteix a somniar la felicitat. Pere Quart (Joan Oliver)

**ÒPTICA
PLANELLS**

- ❖ REVISIÓ DE LA FUNCIÓ VISUAL
- ❖ CONTROL DE MIÒPIA
- ❖ TERÀPIA VISUAL
- ❖ ESTUDI DE LES INADAPTACIONS A PROGRESSIUS

17300 BLANES · PLAÇA DE LA VERGE MARIA Nº1 · opticaplanellsslmail.com · 972336958

Sardanes a Lloret de Mar

Audicions d'estiu - 99a temporada

21 de juny	Vila de la Jonquera
28 de juny	Ciutat de Girona
5 de juliol	Flama de Farners
12 de juliol	Principal de Llobregat
19 de juliol	Vila de la Jonquera
2 d'agost	Sant Jordi - Ciutat de Barcelona
9 d'agost	Mediterrània
16 d'agost	Jovenívola de Sabadell
23 d'agost	Ciutat de Girona
30 d'agost	Bisbal Jove
6 de setembre	Principal de Llobregat

És previst que totes les audicions es facin a les 22 h a la plaça de la Vila

Altres activitats sardanistes

25 de maig	Matí	Festa de les Flors	Santa Maria de Blanes
23 de juliol	Nit	Festa Major de Santa Cristina: Passada, Toquen a córrer i sardanes	Bisbal Jove
24 de juliol	Tarda	Festa Major de Santa Cristina: Ball de Plaça i sardanes	Bisbal Jove
25 de juliol	Migdia	Festa Major de Santa Cristina: Sardanes	Flama Farners
26 de juliol	Tarda	Festa Major de Santa Cristina: Ball de Plaça i sardanes	Principal de la Bisbal
26 de juliol	Nit	Festa Major de Santa Cristina: Concert de Festa Major a sa Caleta	Principal de la Bisbal
14 de setembre	Matí	Festa Major de les Alegries	Santa Maria de Blanes
14 de setembre	Tarda	Festa Major de les Alegries	Contemporània
16 de novembre	Matí	Anada a Sant Pere del Bosc	Flama de Farners
18 de novembre	Migdia	Diada de Sant Romà	Per determinar

Notes sobre l'exposició dedicada a Joan Domènech a la masia de Can Saragossa

• PATRIMONI •

La trajectòria vital de Joan Domènech i Moner (Lloret de Mar, 1943- 2023) engloba múltiples facetes que reafirmen l'extraordinària tasca que va dur a terme en l'àmbit divulgatiu, polític, social i cultural. Lloretenc d'arrel, pare, avi, begetí de cor, historiador, mestre, investigador, defensor de la cultura catalana... Són molts els papers que va desenvolupar al llarg de la seva vida. El seu llegat immens es plasma en una exposició dedicada a la seva figura. Un viatge d'anada i tornada, per la vida i obra d'un dels últims homenots, en el primer aniversari del seu traspàs.

Amb el títol *Una vida dedicada a la cultura, Lloret estava per damunt de tot* es pot visitar **fins a finals d'any a la Masia de Can Saragossa l'exposició dedicada a Joan Domènech**. El recorregut de la mostra revisa els aspectes més destacats de la seva biografia a través de fotografies, documentació escrita, objectes, obres d'art, publicacions i audiovisuals. Aquest projecte expositiu és un dels actes de commemoració de l'Any Joan Domènech i Moner. Una efemèride impulsada per l'Ajuntament de Lloret de Mar, conjuntament amb la Diputació de Girona i la Generalitat de Catalunya, amb l'objectiu de retre un merescut homenatge a la seva per-

sona, fer un reconeixement a la seva obra, posar-la en valor i divulgar-la arreu.

A través de cinc àmbits es descobreix quines van ser les seves aportacions més importants a nivell local, provincial i de país, sense deixar de banda la seva part més humana.

Les passions: família, Lloret i Beget
El compromís social i cultural
La presència i l'esperit d'un poble
L'estima per la llengua i el país

El disseny gràfic de l'Any Joan Domènech i Moner és obra de Núria Perea i Domènech, neta de l'historiador. Dins el recorregut expositiu ha volgut evocar la figura del seu avi en tots els seus vessants. Les ones sonores de la seva veu, la cal·ligrafia... Una mirada familiar que ens apropa de manera entranyable a la vida i obra d'un lloretenc de cor.

El Departament de Patrimoni de l'Ajuntament de Lloret de Mar ofereix, un dissabte al mes, la visita guiada a l'exposició a càrrec d'Anna Domènech Coll, filla de l'homenatjat. Venda d'entrades anticipades a www.patrimoni.lloret.cat o bé trucant Museu del Mar tel. 972 364 454. Entrada gratuïta mitjançant reserva prèvia amb el carnet del MOLL.

Properes dates:
14 de juny a les 11 h
12 de juliol a les 11 h ■

Llibreria
Fleca
Fenals

C. Pere Codina i Mont, 57 | Fenals - Lloret de Mar
Tel. Fax. 972 36 77 76 | papereria@pfenals.com

PREMSA - REVISTES - LLIBRES
CÒPIES I MPRESIONS des de USB
SERVEI DE CORREU ELECTRÒNIC
ENQUADERNACIONS
MATERIAL ESCOLAR
FLECA I PASTISSERIA

OBERT
TOT
L'ANY

LOTERIA DE
CATALUNYA

La Nit de la Cultura Lloretenca del passat 30 d'abril va acollir l'entrega dels Premis Vila de Lloret

Estudiants de Lloret
guanyadors dels Premis de
Narrativa i Poesia

La cita també va servir per donar a conèixer els guanyadors dels Premis Vila de Lloret. En les categories d'adults, com és habitual, s'han valorat les millors obres en les modalitats de narrativa i poesia de viatges. En narrativa, el primer classificat ha estat **el taragoní Oriol Montesó**, amb l'obra titulada **"La mort ho canvia tot"**.

En la modalitat de poesia, el premi ha estat **pel lloretenc Jordi Draper**, amb **"La Travessa de l'Elisi"**.

Un altre dels premis que s'han entregat ha estat el Joan Llaverias, de contes infantils il·lustrats, els guanyadors, han estat **Eva Ramos i Ignasi Riera**, amb **"Dones de mar"**.

El millor blog de viatges ha estat el de **Norma Lebrero**, de **Sant Climent de Llobregat**, mentre que el millor post sobre Lloret l'ha merescut **Nicole Biarnés**, de **Cardedeu**.

El certamen també inclou la categoria de microrelats, que l'ha guanyat **Jesús Bernat**, d'**Almassora**, amb **"Toponímia efímera"**.

Un any més, no ha faltat la categoria exclusiva pels estudiants de la vila, **el premi "Motxilla de Viatge"**. Els guanyadors en narrativa han estat **Sofía Alarcón**, de l'escola **Pere Torrent**, amb **"La sirena i els pescadors"**, i **Clàudia Bantí**, de la **Immaculada Concepció**, amb **"M'arrello a Lloret"**.

Pel que fa a la modalitat de poesia, els treballs més ben valorats han estat els **d'Aniol Puigvert**, de l'escola **Esteve Carles**, amb **"Lloret, el meu poble"**, i **Paula Flores**, de l'escola **Pompeu Fabra**, amb **"Lloret, el meu poble preferit"**. A més, **Samrit Kaur**, de l'**Institut Rocagrossa**, ha guanyat la categoria de narrativa en etapa de secundària amb **"La noia del tren"**.

En paraules de l'alcalde. **"la cultura és la petjada que fa poble, comunitat i és essencial per donar força i projectar el nostre sentiment de pertinença"**. ■

FETS I GENT

ALBA LUPIÁÑEZ MATEU
TEL. 618 832 782

LAd
voca
da.cat

www.ladvocada.cat
alba@ladvocada.cat

Que Lloret estigui a punt d'inaugurar un Nou Mercat Municipal es una molt bona notícia, que el Mercat pugui quedar sense paradistes pot ser un desastre

Si bé es cert que gràcies a la obtenció de Fons Next Generation provinent del govern anterior, s'ha desenvolupat i construït un Nou Mercat Municipal amb l'objectiu de donar servei al conjunt de la ciutadania i esdevingui un atractiu turístic de referència, la desídia i la poca capacitat de treball del govern del PSC d'Adrià Lamelas, juntament amb els seus socis dels comuns (Frederic Guich) i Sumem Lloret (Lara Torres) han dut a terme un reglament pensat única i exclusivament en penalitzar i posar traves als possibles paradistes. Des de l'obligació a l'obertura de dilluns a dissabte matí i tarda, sense possibilitat d'adaptar l'horari, passant per la obligació de construcció de la pròpia parada per tal que un cop feta l'ajuntament en sigui el propietari i continuant per una gran quantitat de penalitzacions son algunes de les condicions que contempla el reglament del Nou Mercat Municipal que té previst tenir 2 parades Peix i Marisc, 1 parada de Llegums, Cereals i Plats cuinats, 1 Bar, Cafeteria o Granja, 2 parades de Fruïtes i Verdures, 5 parades entre Polleria, Ous, Carnisseria, Cansaladeria, Xarcuteria i Embotits, 1 parada com Bacallaneria, Olives i Conserves i 1 Supermercat.

De les al·legacions presentades de les quals l'equip de govern no n'ha volgut sentir ni a parlar, fem esment de la que pot tenir més incidència, la dels horaris obligats que hauran de complir els paradistes ja que podrien no ser els adequats a les necessitats comercials dels diferents llocs de venda. En la meua modesta opinió, l'horari de venda hauria de ser el mateix que l'establert amb caràcter general per al comerç i les activitats que es duen a terme a Lloret de Mar. La simple excusa que l'Alcalde, o òrgan en qui delegui, podrà modificar els horaris del Mercat per adaptar-los a les noves necessitats o interessos municipals, genera un perfecte desconeixement del que estan fent i sense tenir en compte els interessos dels possibles paradistes.

Per tal d'optar a una parada al mercat municipal s'haurà de satisfer un **cànon** que oscil·la entre els 72.000€ del supermercat i els 9.200€ de la parada 9 (polleria i ous), la més econòmica, passant pels 11.200€ d'una fruïteria. A aquest import se li ha de sumar les **taxes anuals** que van des dels 38.000€ del supermercat als 1.250€ de la mencionada parada 9 o als 1.570€ de la fruïteria. A part de tots aquests impostos, s'haurà de satisfer la quota que s'estableixi de la "Comunitat de Propietaris" que no es sap si es constituirà per fer front a les **despeses comunes** que tindrà el mercat i que encara no es coneix el seu import.

En conclusió, optar a una parada al mercat municipal pot oscil·lar **el primer any** entre els 110.640€ del supermercat i els 10.471€ de la parada més econòmica, projecte d'obres i execució de les mateixes a part, doncs les ubicacions de les parades son dues parets buides sense cap servei i deixen un llarg silenci quan es consulta...

Veure'm si aquesta gestió de la instal·lació permet als Lloretencs gaudir d'aquest Nou Mercat Municipal o està avesat al fracàs. El temps dirà. ■

FETS I GENT

Xavier Núñez guanya el Primer Premi Fermí Reixach de Teatre amb “Encara no he superat la mort de Kurt Cobain”

Guardonat durant la gala Nit de la Cultura pels
Amics del Teatre de Lloret de Mar

FETS I GENT

Lloret de Mar, 30 d'abril de 2025 – Durant la Nit de la Cultura de Lloret de Mar, celebrada recentment, l'obra de teatre “Encara no he superat la mort de Kurt Cobain”, del dramaturg mallorquí Xavier Núñez, ha guanyat el Primer Premi Fermí Reixach de Teatre. El guardó de 2000€ atorgat per l'associació Amics del Teatre de Lloret de Mar amb la col·laboració de l'ajuntament de Lloret de Mar, es va lliurar en el marc de la gala anual de la Nit de la Cultura i reconeix la qualitat literària i l'originalitat dramàtica de la peça. El jurat, l'actor Manel Dueso, el guionista Marc González de la Varga i la directora del teatre Amaranta Gibert de Lloret de Mar han ressaltat la capacitat de l'obra per connectar i tractar temes universals des d'una mirada contemporània.

d'impulsar la creació teatral en català i retre homenatge a la trajectòria d'un dels grans referents culturals de la vila. El guardó porta el nom de Fermí Reixach (1946-2024), actor i figura emblemàtica del teatre local, que va participar en la fundació del grup teatral Els Comediants l'any 1972 i del Teatre Lliure de Barcelona el 1976. Aquesta distinció, impulsada per l'associació Amics del Teatre de Lloret de Mar, vol reconèixer i perpetuar el llegat cultural de Reixach i promoure noves veus del teatre català.

La peça guardonada, “Encara no he superat la mort de Kurt Cobain”, proposa una reflexió emotiva i àcida sobre la influència cultural de Kurt Cobain (líder de Nirvana) i la memòria col·lectiva d'una generació. Ambientada a la fi dels anys noranta, l'obra explora els sentiments d'un jove confrontat amb la mort del seu ídol musical i qüestiona com aquest esdeveniment va modelar la seva visió del món. El jurat ha destacat que la dramàturgua combina elements nostàlgics amb una crítica social punyent i moments d'humor negre. Segons la valoració del jurat, l'obra destaca per la intensitat dels seus diàlegs i la capacitat de transmetre emocions de manera impactant.

L'autor de l'obra guardonada, Xavier Núñez, és un director i dramaturg mallorquí emergent dedicat al teatre contemporani i vinculat a diverses companyies teatrals de les Illes Balears, ha començat a consolidar-se com una veu prometedora de la dramàturgua en català. El jurat ha subratllat que l'elecció d'aquest text reconeix la sensibilitat generacional de l'autor i la seva aposta per narratives actuals i innovadores. Aquest reconeixement suposa per a Núñez un impuls destacat en la seva trajectòria a les arts escèniques i consolida la seva presència en el panorama escènic català. ■

**Fermí Reixach a Cadaqués
en l'estrena de la pel·lícula
L'estació de l'oblit (2009)**

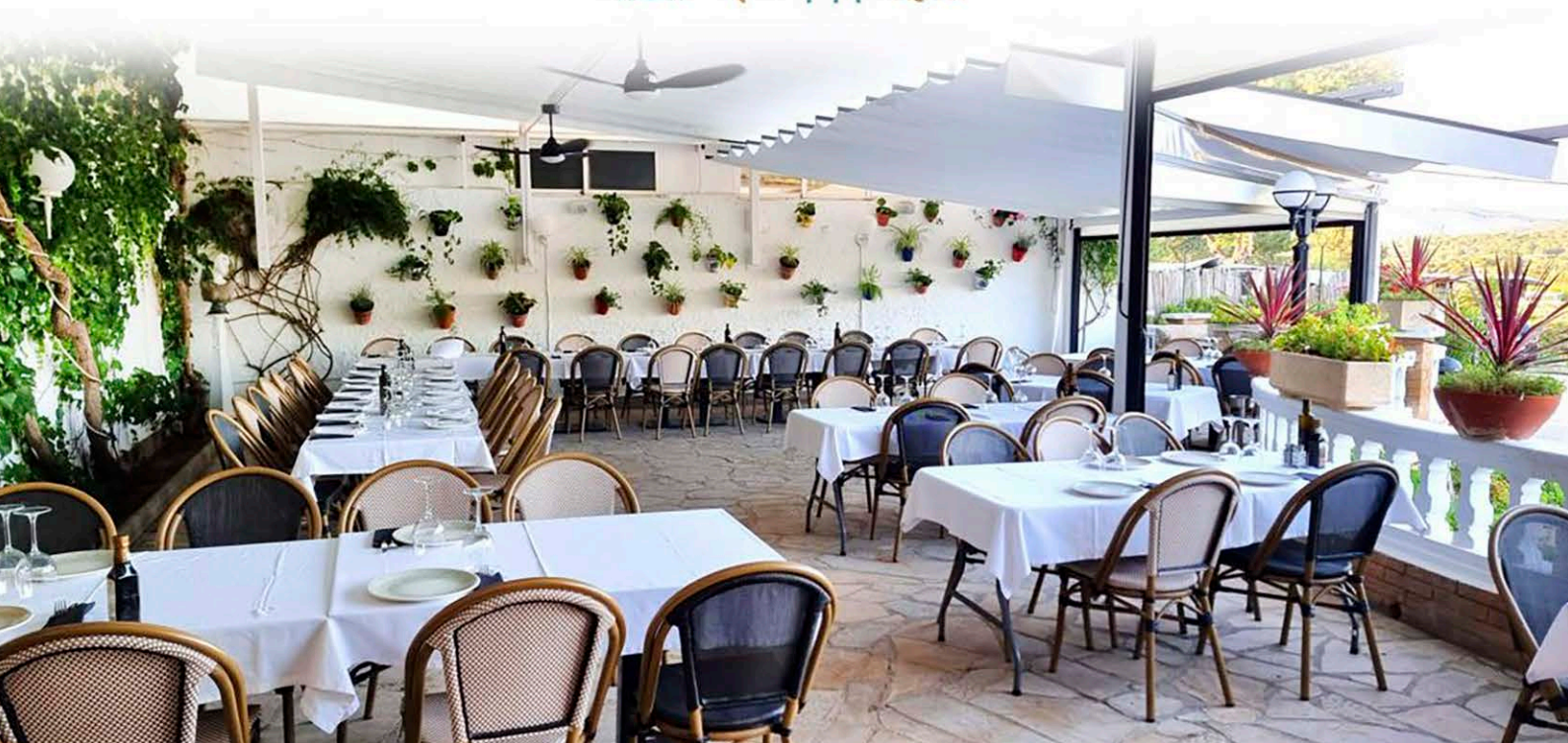

 972 37 05 93

 PARKING GRATUÏT

www.elrenolloret.com

Carretera de Lloret a Blanes · Lloret de Mar

Jordi Borràs
Historiador

La festivitat de Corpus

Aprofitant que aquest mes de juny es celebra una festivitat de marcat caire popular en què el teixit associatiu de les diferents viles, pobles i ciutats dels Països Catalans tornaran a fer gala de la seva activitat, en aquest número parlarem de **la festa del Corpus**, una celebració molt emblemàtica per a la catalanitat, degut al famós Corpus de Sang, del qual ja en vam parlar en l'article 15 dels Països Catalans. En aquest espai n'explicarem l'origen, quan se celebra, la seva evolució i

les manifestacions més representatives que tenim en el nostre territori, fent referència a la *Patum* de Berga i a les *Catifes* de Blanes i Tossa.

L'ORIGEN DEL CORPUS

La festa de *Corpus Christi*, també coneguda com la festa del Cos i la Sang de Crist, és una celebració de caràcter litúrgic i públic, establerta per l'Església Catòlica per commemorar el sagrament de l'Eucaristia.

Corpus del 1982
Fons Recvll (1982)

La festa va ser instituïda oficialment pel papa **Urbà IV** l'any 1264, mitjançant la butlla *Transiturus de hoc mundo*, després del suposat miracle de Bolsena (Itàlia), on una hostia consagrada hauria sagnat literalment durant una missa. Aquest fet va reforçar la creença en la presència real de Crist en l'eucaristia, que estava sent qüestionada per alguns corrents herètics.

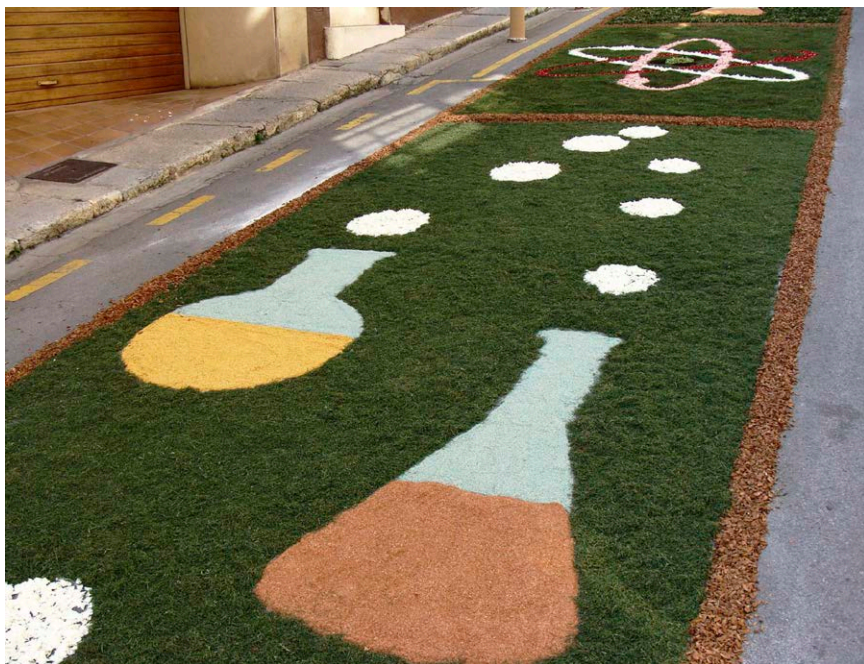
QUAN ES CELEBRA EL CORPUS

Tot i que sempre cau en dijous, la seva data és mòbil, ja que depèn de quan es celebra la Setmana Santa, que és una combinació del calendari solar amb el lunar: **el diumenge de Pasqua ha de ser l'immediatament posterior a la primera lluna plena després de l'equinocci de primavera**. A partir d'aquí, **el Corpus es celebra 60 dies després: enguany caurà el 19 de juny**.

ELEMENTS CARACTERÍSTICS DEL CORPUS CATALÀ

La festa de Corpus va arribar molt aviat als territoris dels Països Catalans. De fet, **Barcelona** és una de les primeres ciutats d'Europa on se'n té notícia documentada: la seva

Corpus al Raval

primera processó es va celebrar l'any 1320, i va esdevenir un model per a altres ciutats europees. Des d'un bon començament, la festa va adquirir un caràcter no només religiós sinó també cívic, simbòlic i popular. La seva celebració s'ha anat enriquint amb el temps amb elements pròpiament populars i folklòrics, que han esdevingut autèntics emblemes d'identitat cultural. En destacarem els següents, a mode genèric:

La processó: és l'element central. A Barcelona, València, Girona, Palma i moltes altres ciutats, el seguici incorporava confraries, gremis, autoritats i, a partir del segle XV, elements escènics que simbolitzaven escenes bíbliques, al·legories i entremesos.

Els gegants i nans: nascuts a la mateixa festa del Corpus, especialment a Barcelona al segle XV. Van sorgir com a representacions del món (reis, nobles, figures bíbliques) que acompanyaven la processó, i amb el temps es van convertir en figures centrals de moltes festes populars.

Corpus del 2001
Fons Maria del Vilar Puig

L'Ou com balla: una tradició barcelonina documentada des del 1637, que consisteix a fer ballar un ou buit sobre el raig d'aigua d'una font decorada amb flors i fruits. És un símbol misteriós, probablement relacionat amb el cicle de la vida o amb l'equilibri, que

ha esdevingut un dels elements més singulars i poètics del Corpus a Catalunya.

Les catifes de flors: a molts pobles i ciutats es fan catifes florals als carrers per on passa la processó, amb dissenys geomètrics o religiosos de gran bellesa.

Les danses populars: a la processó s'hi incorporaven balls ritualitzats, com la *moixiganga*, el *ball de bastons*, el *ball de l'àliga*, els *cavallets*, els *diables*, etc. Aquestes danses van formar part del que es coneix com a **entremesos del Corpus**, representacions populars amb elements escènics, musicals i fins i tot satírics.

UNA FESTA QUE EVOLUCIONA AMB EL TEMPS

Durant els segles XVII i XVIII, el Corpus va viure el seu màxim esplendor, però amb la Il·lustració i especialment amb la secularització del segle XIX i XX, la festa va perdre part del seu caràcter oficial i religiós. Tot i això, molts dels seus elements folklòrics van sobreviure i fins i tot es van reforçar com a expressió cultural i patrimonial.

En èpoques de repressió cultural, com durant el franquisme, elements com la processó o els entremesos van ser controlats o buidats de contingut popular. Però a partir de finals dels 70, ha viscut un revifament en molts indrets, **sobretot gràcies a entitats de cultura popular**, ajuntaments i colles que han treballat per recuperar el seguici tradicional.

Actualment, la festivitat es manté com una celebració viva, que combina la solemnitat religiosa amb la riquesa del patrimoni immaterial: gegants, balls, catifes, bestiar i música conformen un mosaic cultural que connecta directament amb les arrels medievals del país.

LES CATIFES A BLANES, TOSSA I LA PATUM DE BERGA.

A Blanes i Tossa, la celebració de Corpus manté viu un dels seus costums més bells i participatius: la confecció de catifes de flors naturals als carrers del centre històric. Aquesta tradició, que se celebra des de fa dècades, **forma part del patrimoni festiu i cultural de la vila**, i hi implica entitats, famílies, veïnat i escoles en un treball col·lectiu que transforma els carrers en autèntics tapissons florals. Aviat farà mig segle que una colla de veïns del barri de Raval van recuperar l'antiga tradició de mitjans del segle XX.

En l'actualitat, l'Associació Estores de Raval de Blanes continua encarregant-se de tots

els detalls de l'organització amb el suport de l'Ajuntament de Blanes. Una tasca que s'enceta a principis d'any, amb la planificació dels continguts que hi haurà de cara a la **Diada de Corpus**. Durant aquests darrers anys l'entitat ha comptat amb la col·laboració de diverses dones i homes artistes de la vila, que posen al servei de tothom qui vulgui gaudir-ho la seva creativitat, amb dissenys d'estores florals que rivalitzen en originalitat i color.

La nit abans de la festa, i sovint des de la matinada del mateix dia, els voluntaris comencen a dibuixar els dissenys al terra i a col·locar-hi pètals, serradures tenyides, gespa i altres materials naturals. El resultat són composicions artístiques de gran bellesa, amb motius religiosos, simbòlics o geomètrics, que serveixen per honorar el pas del Santíssim durant la processó, **conformant una expressió artística i comunitària, que fomenta el treball en equip, la creativitat i l'arrelament al poble**. A més, atrau cada any centenars de visitants, que recorren els carrers tot admirant **aquesta forma d'art efímer**.

Aquesta tradició ha estat objecte de diversos intents de documentació i reconeixement patrimonial, i s'emmarca dins del corrent més ampli de catifaires dels Països Catalans, que mantenen viva una pràctica amb segles d'història.

Finalment, podem parlar d'un dels exemples més emblemàtics i singulars de la pervivència i transformació del Corpus als Països Catalans: **la Patum de Berga**, una celebració que ha esdevingut una autèntica manifestació d'identitat col·lectiva, cultural i emocional del poble berguedà.

La Patum té els seus orígens en els entremesos del **Corpus medieval**, és a dir, aquelles representacions simbòliques, alegòriques i escèniques que acompanyaven la processó del Santíssim. Amb el pas del temps, a Berga aquestes representacions van anar adquirint una entitat pròpia, desvinculant-se progressivament de la litúrgia estricta per esdevenir un **espectacle popular i piro-tècnic únic al món**, amb elements com els gegants, les guites, els nans vells i els plens, entre d'altres.

L'any 2005, la UNESCO va reconèixer la Patum com a Obra Mestra del Patrimoni Oral i Immaterial de la Humanitat, un reconeixement que posa en valor no només la seva espectacularitat i originalitat, sinó també la seva funció social, transmissió intergeneracional i fort arrelament local. ■

Laura Rabassa Vázquez
Infermera

CAROLINA VRAY

Cap d'Infermeria d'Atenció Intermèdia
de l'Hospital Sociosanitari
Sant Jaume de Blanes

VOCACIÓ I PROFESSIONALITAT

La infermera és el professional sanitari amb qui el pacient passa més temps i tenint en compte la importància del factor emocional per a les professionals això suposa una dualitat de sentiments contradictoris. És una feina molt dura però també molt agraïda... ens hi acostem amb una entrevista.

Celobert

La professió infermera té origen a l'antiguitat i s'organitza formalment amb Florence Nightingale al capdavant al segle XIX. Des de llavors, ha patit diferents modificacions i s'ha anat transformant segons el context. La darrera transformació probablement ha estat arrel de la pandèmia mundial COVID19

Quin futur augures per la professió infermera?

Sembla que cada cop anirem prenent un paper més rellevant i accedint a llocs de gestió i lideratge. Desitgem que la infermeria segueixi evolucionant en relació a nous coneixements i pràctiques més especialitzades. El paper de la IA ja és una realitat i les noves tecnologies i sistemes d'informació de la salut, ens ofereixen un ventall d'oportunitats de recerca i millora de les nostres pràctiques.

Existeix la idea popular que la infermera és l'ajudant del metge. És així?

Bé, és un fals mite. Antigament, aquesta idea era més present però fa anys que la nostra professió va prendre el seu propi camí i actualment és una disciplina pròpia amb les seves bases teòriques i pràctiques de valor. La infermeria està liderant molts avenços actualment i cada cop pren un paper més rellevant. Tenim grans professionals referents al cap davant. La pràctica infermera no s'entén sense la col·laboració amb altres disciplines i, de fet, infermeria sol ser el nexa aglutinador de l'equip per assegurar una atenció centrada a la persona. Òbviament, també seguim col·laborant estretament amb la professió mèdica.

Què et va fer decantar per dedicar-te a la infermeria?

Hi ha una part pràctica i una part romàntica. Prèviament soc terapeuta ocupacional i el context del moment em va dur a començar a estudiar infermeria ja que hi havia falta d'infermeres. Val a dir, que actualment ens trobem en una situació semblant. D'altra banda, sempre em va agradar l'ampli ventall en relació als camps d'especialització i, ja que sóc una persona amb moltes inquietuds, durant la meua pràctica professional infermera he anat provant diferents àmbits. Així i tot, la motivació principal ha estat sempre assegurar una atenció de qualitat en aquesta bonica ciència del cuidar.

Quins valors penses que ha de tenir una infermera?

Professionalitat, implicació, lideratge, habilitats socials i comunicatives, capacitat d'adaptació i flexibilitat, honestedat, respecte, empatia i sentit de la responsabilitat. És un còctel molt exigent però indispensable per desenvolupar la nostra tasca, sovint tan complexa. Afortunadament, aquesta combinació és ben present als nostres equips.

Sovint hi ha un col·lectiu que, quan parlem amb infermeria, sempre poseu en valor: les auxiliars. Per què són tan importants pel sistema sanitari?

Per mi, formen part de l'equip d'infermeria, i de fet, són un pilar clau del sistema sanitari i dels equips ja que asseguruen l'assistència en les activitats bàsiques de la vida diària i, a més, fan més amable la vida de les persones que cuidem. Cal dir també, que són professionals que tenen un valor afegit en quan a oferir un ambient més càlid i humà. Per últim, no només són els ulls i mans de les persones més dependents sinó que també ho són, moltes vegades, de l'equip infermer.

Vosaltres també treballeu en el que s'anomena sociosanitari i actualment,

atenció intermèdia. Què vol dir? A quin tipus de persones cuideu?

Tècnicament es refereix a tota aquella atenció que es situa entre Hospital d'Aguts i Atenció primària. La nostra població diana té un perfil heterogeni. Els nostres usuaris tenen un nivell de complexitat inferior al de l'atenció hospitalària especialitzada tot i que el seu nivell de cures i patologia no els permet anar directament al domicili o a centre residencial per continuar seguiment per part dels equips d'Atenció Primària.

El perfil més comú és un pacient crònic complex que ingressa temporalment per rehabilitació funcional derivat de traumatologia, estabilització clínica o de símptomes de patologies varies, cures de ferides cròniques complexes o cures pal·liatives tant per control de símptomes com per situació de final de vida.

És a dir, l'Atenció Intermèdia és un baula més que assegura la continuïtat assistencial. A propòsit; què vol dir cuidar per vosaltres?

La resposta senzilla seria: TOT. Cuidar va molt més enllà de curar. També és entendre a la persona de forma holística tenint en compte la part psicològica, social, física i emocional. Cuidar també és prevenir i de fet, les infermeres també tenim un paper fonamental desplegant-nos arreu de la comunitat fent tasques d'educació i promoció de la salut des del naixement fins al final de la vida.

Cuidar és combinar la infermeria basada en la evidència, els coneixements científics i les habilitats humanes per oferir una atenció integral i de qualitat a través de pràctiques que sumen valor.

L'impacte que té la nostra manera de cuidar sobre el pacient és tan significatiu que també es veu reflectit com un dels primers punts que valoren els usuaris quan es realitzen estudis sobre l'experiència del pacieny. ■

- OFTALMOLOGIA GENERAL
- CIRURGIA OFTALMOLÒGICA
- LÀSER OCULAR
- LENTS DE CONTACTE
- REVISIÓ DE CARNETS DE CONDUIR, ARMES I NAVEGACIÓ
- CONCERT AMB LES PRINCIPALS MÚTUES

institut
oftalmològic
FELIP

C. ANSELM CLAVÉ, 86 • 17300 BLANES • TEL. 972 35 04 77

Enric Badosa Malagelada
Biòleg i membre
de NatMonT

Imatges: Institut Cartogràfic
i Geològic de Catalunya

El gener de 2020, Catalunya i altres zones del llevant peninsular van quedar colpides per un dels temporals més severos de les darreres dècades: el temporal Glòria. Amb pluges torrencials, forts vents, nevades intenses i un fort onatge, aquest episodi meteorològic va deixar un rastre de destrucció, víctimes mortals i importants danys materials. El Glòria no només va posar a prova la capacitat de resposta de les administracions, sinó que també va evidenciar la vulnerabilitat del territori davant fenòmens extrems cada vegada, aparentment, més freqüents a causa del canvi climàtic.

Entre el 19 i el 23 de gener de 2020, la borrasca Glòria va descarregar més de 400 l/m² a la capçalera del Montseny (430 l/m² al Puig Sesolles), un registre comparable als episodis del 1932. Aquesta pluja sostinguda **va causar una crescuda sobtada de la Tordera, que va passar dels cabals habituals a més de 400 m³/s poc abans de la desembocadura**. El riu va sortir de mare en diversos meandres, inundant horts i polígons; la C-35 i la línia R2 Nord van patir restriccions. La potabilitzadora de Palafolls va quedar inundada i el subministrament d'aigua es va haver de rationar. L'embat del cabal va ensorrar el pont ferroviari de la línia R1 i el pont de la BV-6001, deixant incomunicat el tram Malgrat-Blanes durant mesos.

Tots aquests perjudicis econòmics, i en infraestructures i propietats públiques i privades, que per sort no es va haver de lamentar danys personals, fan que la percepció de la majoria de la gent és que el Glòria va

estar una catàstrofe. Doncs no és el mateix si mirem el punt de vista de la natura, des de la geomorfologia fins a la biodiversitat. va formar una gran llacuna i una barra de sorra que **van allargar la punta del delta uns 200-300 m, convertint-la en un nou hàbitat per més de 160 espècies d'aus**.

El Glòria va coincidir amb el confinament per la Covid 19, i per decret d'alcaldia es va tancar l'accés a la desembocadura de la Tordera i a la platja. Ja des del començament l'ajuntament de Malgrat va voler fer el seguiment de l'evolució de l'avifauna de la desembocadura i va contactar amb varis ornitòlegs per visitar la zona i reportar els canvis que es produïen a la fauna d'ocells. Aquella època també va coincidir amb la creació com a entitat de **NatMonT, Naturalistes del Montnegre i la Tordera**, degut a la demanda popular ja que no existia una **figura que vetllés per el medi natural de la zona**.

Aportem solucions per a un planeta més verd

Ara ja fa 5 anys del temporal, gràcies al seguiment que es va iniciar llavors i que va continuar NatMonT, amb la intenció de dur a terme els tres pilars estatutaris de l'associació, com són: **l'Estudi, la Divulgació i la Defensa del seu àmbit territorial**, i a les dades del portal ornitho.cat, s'ha comparat les dades dels 10 anys anteriors al temporal (de 2009 a 2019) amb les dades dels 10 anys posteriors a aquest (de 2020 a 2024).

Les conclusions d'aquest seguiment són clares: Ha augmentat el nombre d'espècies que utilitzen la desembocadura com a zona de descans i repòs durant els passos migratoris. Algunes espècies que eren raríssimes han esdevingut des del 2020 habituals. Aquest és el cas de l'àliga peixatera (*Pandion haliaetus*).

Els ocells s'aturen més freqüentment i durant més temps a la desembocadura. Aquest és un fet generalitzat, doncs tot i que el confinament fa temps que ha acabat i la mida de la llacuna ha tornat, la freqüentació humana s'ha reduït significativament. Aquest és el cas de la majoria de les espècies d'ocell, però és destacable el cas dels flamencs (*Phoenicopterus roseus*).

La població veïna de la zona, **sobretot la de Malgrat i Blanes, s'ha conscienciat del patrimoni natural** que tenen al costat de casa, i també les administracions locals.

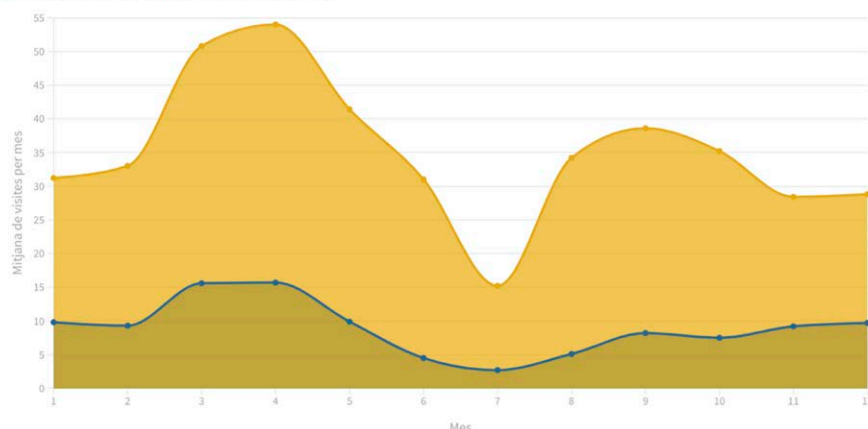
Ara són encara molts els aspectes que falten per millorar en aquest espai natural. Primer implicar

a les administracions superiors, Diputació, Generalitat, etc per crear una figura de protecció amb un organ gestor eficient de l'espai. Regular l'accés i les activitats humanes a dins l'espai, fet que s'ha demostrat molt eficient per la gestió de la biodiversitat de l'espai. I en millora les condicions, augmentar les espècies nidificants a la desembocadura, com a indicador de la millora real de la biodiversitat de l'espai. Coses per les que des de NatMonT es volen lluitar, com moltes d'altres persones sensibilitzades amb la problemàtica, i esperem que aquesta preocupació i sensibilització vagi en augment per tal que s'aconsegueixin els objectius. ■

Observacions d'ocells al delta de la Tordera
Nombre de visites fetes

■ Abans del Glòria (2009-2019) ■ Després del Glòria (2020-2024)

Font: ornitho.cat

8. ANGLÈS, LA CONSTRUCCIÓ D'UNA JURISDICCIO DINS DEL VESCOMTAT DE CABRERA

Arcada de Can Verdaguer
Consell Comarcal de la Selva

L'Anglès actual naixeria com a conseqüència de la colonització dels monjos benedictins de Sant Medir, més tard establerts a Amer, que al segle IX havien rebut la concessió de colonització del rei franc Lluís el Pietós. L'actual municipi va pertànyer al vescomtat de Cabrera des del segle XI fins al XVII, quan els Olmera, batlles del castell, van comprar la jurisdicció als vescomtes.

L'any 1019 apareix esmentada per primer cop l'església de Sant Amanç, *Sancti Amancii Anglensis*. Berenguer d'Anglès és el primer feudatari del vescomte de Girona, Guerau Pong, esmentat el 1116. Per primer cop, en un document signat el 1200 per Guerau I de Cabrera, vescomte de Cabrera, s'esmenta a la vegada el castell i la capella de la fortalesa, avui església parroquial de Sant Miquel.

El 1242 Ramon de Cabrera, segon fill de Guerau V de Cabrera, rebia en testament el castell. Posteriorment, el 1279, ell i la seva muller Alamanda varen vendre, per 17.000 sous, les seves possessions a Berenguer de Gornal, ciutadà de Girona, que traspassà els drets de compra al clergue Guillem Gaufred, tresorer del capítol de la Seu de Girona. El 18 de febrer de 1294, el rei Jaume II el Just va concedir a Ramon de Cabrera permís per celebrar mercat. Posteriorment, el 23 d'agost de 1321, el mateix monarca concedia a Bernat de Cabrera, fill de Ramon, permís per a la celebració d'una fira anual.

El 1359 Anglès tenia 128 focs o famílies establertes dins el districte del castell. Elionor Aguilar de Cabrera, esposa de Bernat I, instituïa el 10 d'abril de 1330 el benefici de Sant Amanç, per potenciar el càrrec de notari. La notaria del castell d'Anglès existeix almenys des de l'any 1262 i es va mantenir fins a l'any 1878. Dins la vall d'Anglès s'anaren formant dos nuclis importants de població. El barri de la Celleria, format entorn de l'església parroquial de Santa Maria de Sales, i el barri del nucli del castell. El domini religiós parroquial s'impartia des de l'església de Santa Maria de Sales i el domini civil, des del castell. La jurisdicció del castell i de la vila continuà dins els patrimonis dels Cabrera i dels seus descendents, llevat d'una curta època arran de la guerra contra Joan II, quan aquest concedí el castell, amb altres castells i possessions (Hostalric, Blanes, Sant Celoni, Osor), a Joan Sarriera com a premi a la defecció per la causa de la Generalitat, fet que influí en el curs de la guerra.

El castell medieval patí la destrucció sistemàtica, especialment durant el segle XV, pels terratrèmols de la sèrie olotina, la guerra civil catalana i la guerra dels remences. Al segle

**Espais del castell
fossilitzats dins l'actual
trama urbana d'Anglès**
Consell Comarcal de la Selva

XIX va ser enderrocada definitivament i els pocs vestigis que en resten són algun mur espiatllat i espais fossilitzats dins l'actual trama urbana, com per exemple la mateixa plaça de la Vila, que constituïa el pati d'armes del castell, o l'antiga capella romànica del castell, actualment església de Sant Miquel, documentada a principis del segle XIII i relacionada des del primer moment amb la família vescomtal dels Cabrera, senyors del castell.

RAMON DE CABRERA, SENYOR DE LA VALL D'ANGLÈS

De la història d'Anglès vinculada als Cabrera cal destacar un personatge, Ramon de Cabrera (vers 1235 - 1296), baró de Montclús, i que fou senyor del castell d'Anglès i del castell de Brunyola, la qual cosa el va convertir en el senyor de les valls d'Anglès durant la major part del segle XIII. Fill de Guerau V de Cabrera, va obtenir del seu pare el castell d'Anglès i el de Brunyola l'any 1242, com a herència separada del vescomtat de Cabrera (títol que ostentava el seu germà Guerau VI).

Junt amb la seva dona, Alamanda de Montclús, va governar el castell i la vila d'Anglès fins que el 1279 el vengueren a Berenguer de Gornal per 17.000 sous barcelonesos de tern. Anys més tard van tornar a recuperar-lo. Ramon de Cabrera va esdevenir baró de Montclús al comprar el títol al seu nebot (per partida doble) Riembau II de Montclús, fill del seu cunyat Guillem II de Montclús, casat amb la seva germana.

El 1278, en morir el seu germà Guerau VI de Cabrera, vescomte de Cabrera, i tal com constava al testament d'aquest de data de 12 de juliol, va acollir la seva neboda, Marquesa de Cabrera, fins que quatre anys més tard aquesta es va casar amb el comte Ponç Hug IV d'Empúries. En morir Marquesa de Cabrera sense descendència, el vescomtat de Cabrera va passar al fill de Ramon, Bernat I de Cabrera.

L'historiador Martínez Giralte situa la seva mort el 1296 partint dels documents de l'homenatge prestat pels homes del terme de Sant Iscle a la seva vídua Alamanda, i del jurament que el seu fill Bernat I de Cabrera va fer a l'abat de Sant Cugat del Vallès pels feus que tenia en nom seu. ■

Segell de Ramon de Cabrera

Col·lecció de segells antics.

Arxiu fotogràfic del Museu d'Arqueologia de Catalunya-Girona

Enganxats als llibres!

Llibreria Ça Trençada

C/Roig i Jalpí, 10,
17300 Blanes Tel. 972 35 51 67

Marta del Árbol Crespo
Universitària

MONTSE GOMIS USTRELL, cantaire i lletrista

Montse Gomis,
Dibuix a llapis/carbó,
de Cisco Garriga Molist

La preservació de les llengües minoritàries és un repte constant en un món globalitzat on moltes corren el risc de desaparèixer. La llengua catalana, amb una història rica i una identitat pròpia, no n'és una excepció.

Més enllà de ser un mitjà de comunicació, també és un símbol cultural que es manté viu gràcies a aquells que la fan present en tots els àmbits, des de la vida quotidiana fins a l'art i la música. La defensa d'aquestes llengües sovint recau en persones que no només canten melodies, sinó que també proclamen drets.

Montse Gomis és cantaire de la coral **CorArsNovaLloret**, responsable de promoure les actuacions de la coral i de traduir les cançons al català. Aquesta entitat, a través de la música, defensa la preservació de la llengua catalana com a patrimoni cultural i identitari. Segons les seves paraules, ens convida a reflexionar sobre la importància de parlar i viure en català per evitar que una llengua que ens defineix desaparegui. Gràci-

es al seu voluntariat i a la seva passió per la música, al cant coral i a la llengua catalana, la Montse ha aconseguit transformar el repertori de la coral en una experiència. Tradueix cançons al català per donar vida a melodies d'arreu del món en una llengua que estima profundament, "la llengua de casa seva". Aquest esforç no només enriqueix la diversitat musical de la coral, sinó que també desafia els tòpics que l'associen a una activitat

destinada únicament a un públic concret. El resultat és un repertori eclèctic i captivador que, després de cada concert, la gent aplau-deix i admira, la qual cosa demostra que el cant coral és tradicional i contemporani, és inclusiu i està ple de vitalitat.

El repertori de **CorArsNovaLloret**, fruit de la feina de la Montse, no és antiquat ni car-rincló, sinó variat i actual, allunyat dels este-reotips que l'associen només a la tradició i el folklore. Aquesta entitat interpreta des de *Bohemian Rhapsody* de Queen fins a peces líriques com *Nessun Dorma*, passant pels grans clàssics catalans. Volen demostrar que el català té un lloc en tots els gèneres i pretenen deixar empremta en tot allò que canten per ressaltar-ne la identitat.

Per la Montse, promoure la llengua cata-lana a través de la música és una respon-sabilitat. Té clar que cal cuidar i defensar la llengua perquè és allò que ens defineix i ens caracteritza. Sovint recorda que “*si no ho fem nosaltres, qui ho farà?*”, i subratlla la

importància de la preservació del català. Per a ella, la clau és mantenir viva la llengua en l'ús quotidià, cosa que expressa de manera contundent amb una frase: “*Una llengua no desapareix perquè no l'adoptin els que no la saben, sinó perquè deixen de parlar-la els que sí que la saben.*”

La Montse considera que el cant és una eina potent per mantenir viva la nostra llen-gua i fer-la participi en l'intercanvi de cultu-res. Gràcies al cant coral s'ha mantingut viu el patrimoni cultural català i s'han conser-vat cançons tradicionals. Ho explica amb claredat quan diu: “*Cantar en català també vol dir pensar en català i comunicar-se en català.*”

La música –diu la Montse– té la capacitat de connectar generacions i emocions. Per a ella, la música és una herència viva que me-reix ser compartida i apreciada més enllà del moment present, que connecta persones i que manté la llengua catalana viva i vibrant en el futur. ■

L'Associació de Comerciants de Lloret aposta per mantenir un horari flexible tot l'any

L'Associació de Comerciants de Lloret ha acordat, per unanimitat, mantenir el règim d'excepcionalitat horària durant tot l'any. Aquesta decisió es va prendre el passat 28 de maig en el marc d'una Assemblea Extraordinària convocada amb caràcter urgent, arran de la proposta de modificació horària presentada per la Regidoria de Pro-moció Econòmica.

En una reunió celebrada el 24 de maig, representants municipals i dels sindicats CCOO i UGT conjuntament van proposar a l'Associació de Comerciants que, entre els mesos de novembre i febrer, els establiments avan-cessin l'hora de tancament a les 21 h, en lloc de les 22 h actuals, permeses pel règim excepcional vigent. Aquesta modificació comportaria també l'adaptació al calendari comercial general de Catalunya i la limitació de l'obertura en diumenges i festius. A la reunió hi van assistir, a més, els presidents del Gremi d'Hostaleria de Lloret i del Gremi de Bars, Restaurants i Cafeteries de Lloret.

Segons el president de l'Associació de Comerciants, Erwin Cárdenas, “no entenem per què ens obliguen a tan-car a les 21 h entre novembre i febrer, quan la majoria de comerços ja tanquen a les 20 h, i els establiments d'ali-

mentació, com a molt tard, a les 20:30 h. Aquesta mesura sembla anar més enllà d'una simple decisió municipal”.

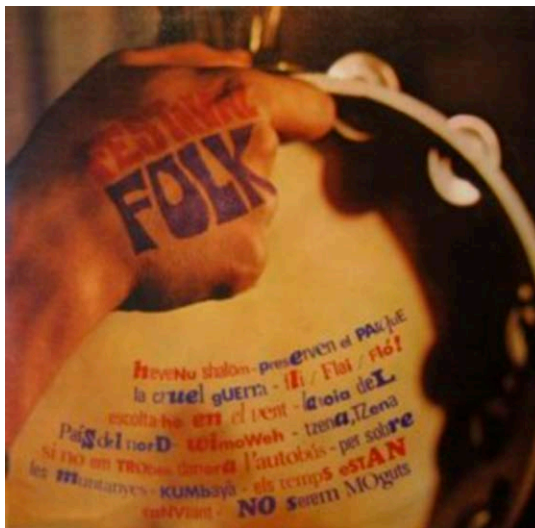
Els socis de l'entitat van votar de manera unànime a favor de mantenir l'horari flexible com a fórmula per adaptar-se a les necessitats del territori i afavorir la dinàmica econò-mica local. “L'excepcionalitat horària és una eina fona-mental per afavorir l'economia, donar suport a la restaura-ció i allotjament, i garantir que Lloret sigui una destinació activa els 365 dies de l'any”. Des de l'associació també es reivindica la necessitat de posar el focus en la lluita contra la venda de productes falsificats i la manca de garanti-es comercials en determinats establiments. “És aquí on cal actuar, no pas restringint l'horari que també afecta els comerços que sí contribueixen positivament a l'activitat comercial del municipi”, conclou el president.

Properament es redactarà un informe amb la proposta acordada, que es presentarà a l'Ajuntament abans del 4 d'agost, data límit per sol·licitar el manteniment de l'ex-cepcionalitat horària davant la Generalitat de Catalunya.

Lloret de Mar, 29 de maig de 2025

Josep Maria Guinart
Professor de música

GRUP DE FOLK - FESTIVAL FOLK
(Als 4 Vents, 1967)

Kumbaià, Déu meu! cantàvem molts joves de finals dels anys 60 i principis dels 70 del segle passat, potser sense saber massa bé què dèiem. Tant podia ser a missa, com amb els escoltes, com en qualsevol trobada al voltant d'una guitarra. (En realitat és una deformació de "Come by here", o sigui "vine aquí", dirigit a Déu demanant que ajudi els necessitats).

I tant popular va esdevenir la cançó d'aquest títol que, segons el "diccionari.cat", l'adjectiu kumbaià es refereix a l'estil, el tarannà, la música, etc., característics de certs ambients escoltes, excursionistes, ecologistes o progressistes catalans: L'esperit kumbaià. O fins i tot de manera un tant despectiva: apa, va, no siguis kumbaià!

La cançó ocupa el quart tall de la segona cara del disc que ens ocupa avui: Festival Folk, del Grup de Folk.

Després d'Edigsa i Concèntric, el naixement d'una nova casa discogràfica (Als 4 Vents), d'inspiració religiosa/catalanista/social va propiciar que la música del moviment escolta (scout en altres països) s'escampés entre gran part de la joventut catalana, i l'estada d'Eduard Estivill i els germans Boix, Xesc i Joan, als Estats Units va fer arribar aquí el folk americà (Peter, Paul and Mary, Pete Seeger, Bob Dylan, Woody Guthrie, Joan Baez...) i es va barrejar amb peces més nostrades de la mà de Jaume Arnella i algun altre músic. Així neix el Grup de Folk que s'allunyava dels Setze Jutges que s'inspiraven en la *chanson* francesa.

El Grup de Folk no tenia una formació fixa, sinó que en diferents recitals hi participaven músics diversos. A més dels tres esmentats, hi havia els germans Casajoana, Oriol Tramvia, el germans Batiste, Maria del Mar Bonet, Pau Riba, Gabriel Jaraba... i també instrumentistes: Xavier Oliveras, Enric Herrera, Amadeu Bernadet...

Van arribar a fer un famós concert d'un munt d'hores al Parc de la Ciutadella de Barcelona el 23 de maig de 1968 que va reunir 4.000 o 9.000 persones (segons les fonts)! I el setembre següent van deixar d'existir com a Grup.

Però anem al disc. Està enregistrat en directe i més o menys recull l'ambient que produïen

Grup de Folk al Parc de la Ciutadella, el juny de 1968

els integrants del Grup de folk en els seus concerts.

Comença en Xesc (posteriorment Xesco) Boix que canta una cançó d'Israel (*Hevenu Shalom aleichem*, traduït: Que la pau sigui amb tu), acompanyat d'un banjo, fent-hi participar el públic. Tota una declaració d'intencions. Per cert, algú d'Israel la deu haver oblidat...

El segueix en Jaume Arnella cantant una cançó (*Preserven el parque* –així, en castellà– que diuen que és de Mèxic (encara que de Parc Elysian, que és del que parla la cançó n'hi ha un a Los Angeles). Una cançó reivindicativa que Arnella canta amb un accent exageradament català que fa feredat.

La dolça veu de Maria Consol Casajoana, acompanyada a la guitarra i a la veu pel seu germà Ramon interpreta una bonica tonada de Peter, Paul and Mary: *La cruel guerra*. Ja podeu suposar quin n'és l'esperit.

Xesc Boix torna a elevar el to com bon animador que era. Fli-flai-flo! un cant negre americà més o menys responsorial on ell actua de solista i el públic contesta.

Després el seu germà Joan, juntament amb Ramon Casajona, versionen la famosa *Escolta-ho en el vent* (*Blowing in the Wind*) de Bob Dylan, que es convertiria en un dels himnes d'aquella època.

Albert Batiste, a continuació, canta *La noia del país del nord* (*The Girl Of The North Country*), per mi una de les més precioses cançons dels primers temps de Bob Dylan, en una adaptació de Pau Riba. Trobo que Batiste no la canta allò que en diríem bé, però té alguna cosa que la fa màgica. Ell

mateix la va tornar a enregistrar molts anys després a duo amb Gerard Quintana i, francament, amb quedo amb aquesta versió d'ell sol.

I la primera cara del disc acaba amb Xesc Boix de nou fent cantar tothom la famosa (ara, que fins i tot està inclosa al musical "El Rey León") *Wimoweh*, la popular cançó sud-africana coneguda també com *The lion Sleeps Tonight*.

La cara B l'obren Els Sapastres (Arnella, Batiste, els Casajoana, Herrera, Àngel Ciriza i Josep Molí) cantant a veus *Tzena, Tzena*, una cançó hebrea escrita per un jueu polonès que ja cantaven The Weavers l'any 1951 o els israelians The Dudaim el mateix 1967.

I torna Xesco Boix: *Si no em trobes darrera l'autobús* (*If You Miss Me At The Back Of The Bus*), un altre espiritual negre reivindicatiu en el que, inevitablement, fa participar el públic.

I arriba el torn a una curta melodia de flauta dolça que toca Xavier Oliveras. Una tornada tradicional irlandesa que van titular *Per sobre les muntanyes*.

Com dèiem al principi la quarta cançó de la cara B és *Kumbaià*, que és un *negro spiritual*, i com que la canta Xesc Boix hi fa participar tothom que corre per allà, i, a base d'estrofes, es converteix en la cançó més llarga del disc.

Albert Batiste imita Bob Dylan, guitarra i harmònica, amb *Els Temps Estan Canviant* (*The Times They Are A-Changing*). Un altre dels himnes que havien de fer canviar els temps, però, segons hem tingut la desgràcia d'anar veient, no ho va pas aconseguir. A propòsit, quina diferència amb la versió engolada que havia enregistrat Salvador Escamilla un any abans.

I la història acaba amb un altre himne reivindicatiu: *No Serem Moguts* (*We Shall Not Be Moved*), a càrrec de Xesc Boix i Els Sapastres i *tutti quanti*.

Tot plegat una peça de museu que va tenir un complement amb un altre disc: *Festival Folk 2*, editat un any després i que tenia un repertori més variat.

Cal afegir que hi havia un doble full amb totes les lletres de les cançons i una petita aproximació al fenomen folk signat per Josep Maria Camarasa, component també del Grup. L'any 1992, PDI va reeditar els dos discos en format CD. ■

TOSSENC FORA VILA **CARLES PUIG RUSCALLEDA**

Una vida dedicada a la música, de Tossa a l'Escenari Internacional

El violinista tossenc Carles Puig Ruscalleda ens explica un viatge vital i musical que l'ha portat de les aules col·lectives de Tossa fins als escenaris de mig món. Des de Tossa de Mar fins als escenaris internacionals, ha fet de la música una forma de vida. Violinista, pedagog i membre fundador del Trio Rodin, ens obre les portes a una trajectòria marcada per la passió, el compromís i la bellesa de l'escolta compartida.

ELS INICIS: MÚSICA COL·LECTIVA I COMUNITAT A TOSSA

"La música és una excusa per trobar-nos, per escoltar-nos. I, de vegades, també per salvar-nos."

Nascut a Tossa de Mar l'any 1981, **Carles Puig Ruscalleda** és avui un violinista reconegut i professor de conservatori a Madrid, però el seu vincle amb la música es va forjar molt abans de trepitjar escenaris internacionals. Es va formar inicialment amb la Dolors Brufau, "la Brufau", una llegenda local de Tossa, que amb una pedagogia pròxima i col·lectiva va sembrar la passió per la música en generacions d'alumnes.

"Les classes amb la Brufau eren col·lectives, i això ens unia. De vegades ni tocàvem gaire: era una trobada musical, una excusa per compartir."

Aquell ambient de calidesa comunitària va marcar l'inici d'un camí que portaria Carles molt lluny, el camí de la professionalització.

"Quan dius que vols ser músic, sembla una bogeria. Però a casa sempre em van dir: prova-ho, i si no funciona, faràs una altra cosa."

L'ETAPA DE FORMACIÓ: DE BLANES A BARCELONA

Després de la mort de la seva estimada mestra, va continuar els estudis a l'**Escola Santa Maria de Blanes** i, més endavant, al **Conservatori de Girona**. Va ser en aquest moment quan es va plantejar seriosament dedicar-se a la música professionalment i això el va portar a Barcelona. L'accés al **Conservatori Superior de Música de Barcelona** amb el prestigiós Gonçal Comellas com a professor va marcar el començament d'una nova etapa: el camí de la professionalització. En aquella època va formar part de la **Jove Orquestra Nacional de Catalunya** i de la **Jove Orquestra Nacional d'Espanya**.

L'AVENTURA INTERNACIONAL: 13 ANYS A HOLANDA

El 2003 va fer les maletes i va marxar a Utrecht (Holanda) per cursar un màster al conservatori d'aquesta ciutat europea. El que havia de ser una estada de dos anys es va convertir en tretze. Va continuar formant-se al conservatori, va fer amistats de tot el món, i va viure en un ambient intensament creatiu. Allà va néixer també el seu trio de música de cambra, juntament amb Jorge Mengotti (pianista) i Esther García Calvo (chelista), el **Trio Rodin**.

"Vam tocar moltíssim per Holanda, i també vam anar sovint a Itàlia a una acadèmia de música de cambra. Ens formàvem i creàvem sense parar."

Durant aquells anys, van enregistrar un disc dedicat a Enric Granados, amb peces inèdites que mai s'havien enregistrat abans.

Han actuat arreu d'Europa i han col·laborat amb institucions com l'**Associació Joan Manén** i l'**Editorial Tritó**, enregistrant el *Trio d'Enric Granados* basant-se en manuscrits inèdits del **Museu de la Música de Barcelona**, que van redescobrir ells mateixos. Aquest projecte els va portar a debutar al **Petit Palau de Barcelona**.

El **Trio Rodin** ha estat distingit amb nombrosos guardons internacionals:

- **Medalla d'Or als Global Music Awards** (EUA)
- Seleccionats pel segell **Naxos** com una de les 5 millors propostes de l'any
- **Nominats als Premis Enderrock** com a millor disc de clàssica
- **Premi Montserrat Alavedra, Premi Storioni i Premi del públic al Who's Next** (Holanda), entre d'altres

Una anècdota que recordo amb tendresa: durant l'entrega del Premi Storioni, no van entendre que havien guanyat fins que van baixar de l'escenari amb els diplomes i les flors. L'acte s'havia desenvolupat íntegrament en holandès i no sabien que cridaven únicament els guanyadors. "Imagineu la cara de desconcert que fèiem", riu encara avui.

LA MÚSICA COM A EINA DE TRANSFORMACIÓ

Entre les experiències més significatives, destaca la invitació de l'**ambaixada espanyola a Angola** per oferir tallers

orquestrals a l'escola **Kaposoka de Luanda**, on la música literalment transforma la vida de joves en situacions socials extremes. També recorda amb emoció un recital ofert en una institució per persones invidents als Països Baixos: *"Mai havia percebut una escolta tan profunda com aquella nit."*

MADRID, DOCÈNCIA I MADURESA

Des de fa vuit anys, Carles resideix a Madrid, on és professor al **Conservatori Professional de Música Joaquín Turina** compaginant l'activitat pedagògica amb una carrera interpretativa activa.

Orquestres amb les quals col·labora:

- **Franz Schubert Filharmonia** – Cap de segons violins, ha actuat amb solistes i directors de renom internacional.
- **Gio Symphonia** – Concertino convidat i solista, amb actuacions destacades com al **Palau de la Música Catalana** i a **Torroella de Montgrí**.
- **Orquestra de la Comunitat de Madrid**, orquestra resident del **Teatre de la Zarzuela**.

"Quan fas classes, ordenes idees que tens barrejades al cap. Explicant als alumnes, també t'expliques a tu mateix. I aprens."

AGENDA DE CONCERTS

TEMPORADA PRIMAVERA/ESTIU 2025

Concerts recents

- Abril – Solista amb l'**Orquestra Filharmonia**, projecte dirigit per Lluís Cavalleria, a Cassà de la Selva i **Auditori de Girona**
- Maig – **Trio Rodin** a Suïssa

Propers concerts: (alguns prop de casa)

Amb el Trio Rodin

- 4 juny – **Teatros del Canal, Amb Franz Schubert Filharmonia**, Madrid

- 17 juny – **Palau de la Música**, Barcelona

Projectes de cambra i col·laboracions

- 25 maig – **Nexus Artium** a Cantallops
- 27 juliol – **Museu Dalí**, Figueres
- 1 agost – **Festival de Peralada**
- 2 agost – **Gio Symphonia** a la Vall d'en Bas (concertino i solista)
- 5 al 15 agost – **Murtra Ensemble / Etcétera** – gira per la Xina

UNA VIDA AMB L'ARC A LA MÀ I L'OÏDA OBERTA

Carles Puig Ruscalleda no només ha recorregut escenaris i ciutats: ha cultivat una forma d'entendre la música que té més a veure amb l'escolta i la connexió humana que amb la perfecció tècnica. De Tossa al món, ha demostrat que, quan es toca des de dins, l'instrument es converteix en una veu pròpia. I ell encara té molt per dir. ■

TEMPORADA SARDANISTA TOSSA DE MAR 2025

- **Dijous 19 juny CORPHUS:** processó (18.30 h) i sardanes Plaça Església (19.30 h)
COBLA FLAMA DE FARNERS
- **Diumenge 29 juny SANT PERE:** matí (13.00 h) Plaça Església i tarda (19.00 h) Passeig Mn. Cinto
COBLA FLAMA DE FARNERS
- **Dimecres 2 juliol VERGE DELS SOCORS:** matí (13.00 h) davant Capella i tarda (19.00 h) Passeig Mn. Cinto
COBLA FLAMA DE FARNERS
- **Dimecres 16 juliol VERGE DEL CARME:** nit (22.00 h) Passeig Mn. Cinto
COBLA FLAMA DE FARNERS
- **Dimecres 6 d'agost AUDICIÓ A LA FRESCA:** nit (22.00 h) Passeig Mn. Cinto
COBLA CIUTAT DE GIRONA
- **Dimecres 13 d'agost AUDICIÓ A LA FRESCA:** nit (22.00 h) Passeig Mn. Cinto
COBLA CIUTAT DE GIRONA
- **Dimecres 20 d'agost AUDICIÓ A LA FRESCA:** nit (22.00 h) Passeig Mn. Cinto
COBLA CIUTAT DE GIRONA
- **Dimecres 27 d'agost AUDICIÓ A LA FRESCA:**, nit (22.00 h) Passeig Mn. Cinto
COBLA CIUTAT DE GIRONA
- **Dijous 11 setembre DIADA DE CATALUNYA:** tarda (18.00 h) Passeig Mn. Cinto
COBLA SOL DE BANYULS
- **Divendres 10 octubre INICI APLEC DE LA SARDANA:** nit (22.00 h) Cinema Montserrat, Concert-serenata benèfic
COBLA LA SELVATANA
- **Dissabte 11 octubre VIGÍLIA APLEC DE LA SARDANA:** tarda (17.30h) audició al Passeig de Mn. Cinto i nit (22.00h) Concert de Vigília al Cinema Montserrat
COBLA LA PRINCIPAL DEL LLOBREGAT
- **Diumenge 12 octubre XXXVIII APLEC DE LA SARDANA:** matí 10.30 h i tarda 16.00 h, al Passeig de Mn. Cinto
COBLES PRINCIPAL DEL LLOBREGAT, CIUTAT DE GIRONA i FLAMA DE FARNERS
- **Dilluns 13 octubre APLEC DE SANT GRAU:** matí 13.00 h a l'era del santuari
COBLA FLAMA DE FARNERS
- **AUDICIÓ NADALENCA** (pendent de confirmar)

Organitza:

Col·labora: **Celobert**

Fisioteràpia i Estètica Avançada a Tossa de Mar

Cos Esvelt Tossa

cosesvelt.tossa

972340740

www.cosesvelt.net

DEL MENJAR I BEURE

Fideus

Els fideus a la cassola són un plat molt tradicional de la cuina catalana que cada vegada es troba menys, per la influència de la Fideuada valenciana. Per això és una sort que a Tossa de Mar es recordin d'aquest plat que sempre havia estat popular.

La pasta la va portar Marco Polo? És un invent italià, com encara es diu i s'escriu sovint? Resposta: hi ha qui dubta que Marco Polo hagués estat a Xina. La pasta, a la seva època, ja existeix a Itàlia (macarrons i altres formats) i apareix en tots els receptaris medievals. Segons Pla, és el gran regal d'Itàlia al món, cosa certa. A Catalunya, coetàniament, es coneixen els fideus. Els fideus, fins i tot, arriben a Itàlia: aquest mot encara és usat a Sardenya. I els xinesos coneixen diverses menes de pasta a base de blat, d'arròs, de soja... des de fa milers d'anys.

Quentin Grewe, a la *Guía Internacional del Gourmet*, afirma que "la pasta no és típicament espanyola". El gastrònom té, segurament raó, o no en té, segons el concepte, estricte o ampliat, que utilitzem d'Espanya. En tot cas, nacionalment, la pasta no és patrimoni solament d'Itàlia –tot i que aquest n'és el país de referència– o de Xina. Ni fou Marco Polo el seu introductor, com hem vist, sinó els àrabs. També l'arc mediterrani que va de Perpinyà a Alacant, passant per Maó o Palma, ha estat –i és– país de pasta. O, sobretot, país de fideus. I ara, gràcies a Gandia, país de *fideuada* o *fideuà*. Un plat, fins i tot,

de massa èxit, ja que, com va passar amb la paella, arrasa altres plats tradicionals a base de fideus a la cassola, com hem dit abans.

La forma correcta d'escriure el plat és, naturalment, fideuada –i això ja ho va deixar dit el gran escriptor gastronòmic Llorenç Millo–, tot i que en el món de la restauració s'ha difós la forma dialectal de la llengua parlada d'escriure-ho tal com sona: *fideuà*. I encara sort! N'hi ha que gosen escriure, fins i tot, “fidegüà”, una *aberració* que demostra el menyspreu d'alguns per la llengua catalana.

Si, d'entre tots els arrossos mediterranis, la Paella valenciana és l'astre que guia tots els altres que es fan i es desfan, la Fideuada de la Safor n'és l'estrella-guia, la més brillant, o, si més no, la que ha assolit una major difusió. La sobirana fideuada regna damunt una cort formada pels catalans –o andorrans– fideus a la cassola, fideuejat o rossejat de fideus, arròs i fideus, fideus mar i muntanya, o pels baleàrics fideus amb rajada, fava i fideus, fideus amb conill, i, naturalment, per altres fideus valencians... I fins a la fidelíssima Alguer de Sardenya, on ha “fideuejat” els italics **spaghetti** sota el nom d'**espaguets amb llagosta**.

La nostra cuina, amb les fideuades i fideus ofereix una bona alternativa als italians i universals **spaghetti**. A més, a l'ampli i gustós món de la pasta hi oferim una proposta realment sorprenent: unes tècniques culinàries pròpies que consisteixen a “guisar” la pasta (fideuada, fideus a la cassola) o a “fregir-la” (fideuejat, rossejat, fideus rossos). Això, enfront de l'universal bullit dels espaguetis italians, és com una provocació! Potser només els xinesos s'han atrevit a tant, presentant-nos, també, plats de fideus fregits. Però, per si no n'hi hagués prou, la superba fideuada –i altres plats similars– ens mostren un matrimoni perfecte amb el mar: tota mena de peixos, rap, rajada, seitons o aladroc, sardines, cloïsses, tellines, escamarlans, gambes, llagosta. També amb el corral, la granja o el bosc: fideus amb costelleta de porc, salsitxes, botifarres i llonganisses, amb pollastre, amb conill, amb tords. Sense oblidar la pròdiga horta; carxofes, pèsols, faves, coliflor, patates o creïlles, tomaques, pebrots, bolets... Totes les estacions hi desfilen. Fins i tot, nord enllà, hi ha qui s'atreveix amb barreges de mar i muntanya, –reconciliades gràcies al fideu–, amb costelleta i salsitxes, sèpia o cloïsses, escamarlans o gambes.

Així, doncs, els nostres pagesos o llauradors, les nostres ames o mestresses, els nostres pastors o pescadors –acabant pels restauradors–, han inventat, per aquest producte, la més suggestiva quantitat de receptes d'Europa.

I ho han fet amb la seua saviesa popular, desconeixent que els fideus, en la nostra cuina medieval i clàssica, ja eren un menjar apreciat. Apareixen ja sota aquest nom i sota el d'**alatria** (ambdós, mots propis de la nostra llengua d'origen àrab), en receptaris aristocràtics –dels primers en qualsevol llengua europea– com el **Libre de Sent Soví** (s. XIV) o el **Libre del coch**, de Mestre Robert (s. XV), l'època en què els nostres cuiners eren considerats per Platina “els millors del món”).

Així doncs, fideus i fideuades, no solament són creacions del geni popular i de la restauració sinó que tenen una autèntica carta de noblesa culinària i històrica.

La fórmula dels fideus a la cassola és simple: costelló, a vegades salsitxes, un bon sofregit amb poca tomata, com deia Josep Pla –i, a vegades altres afegits, com bròquil, carxofes, pèsols, botifarra negra– a l'estil de Pepe Carvalho –i a vegades una picada. Han de quedar amb suc, que és la seva gràcia. Antigament es feien amb costelló confitat, i encara eren millors.

JOSEP PLA I ELS FIDEUS

Josep Pla va escriure unes entenimentades paraules sobre els fideus a la cassola a **El que hem menjat**: “És un fet que els fideus, en un moment, foren cuinats a part, i d'ací nasqueren els fideus a la cassola, que es porten a cap d'una manera molt sumària: amb un sofregit lleuger fet amb ceba, julivert, dos grans d'all i molt poc tomàquet. En el sofregit d'aquest plat, l'accent s'ha de posar principalment sobre el julivert i els alls. S'hi afegeix també algun element dels productes del porc, sobretot costelló. El resultat és modest, però notòriament apreciable.”

D'aquet plat, com pot veure el lector el component important són els fideus. (No insisteixo sobre el sofregit per no fer-me pesat. En realitat és decisiu, com he dit tantes vegades. S'ha de fer bé. S'ha de fer amb calma. S'ha de fer el sofregit corresponent al plat, i, com no hi ha dos plats iguals, no hi pot haver dos sofregits iguals. El sofregit és una integració d'elements heteròclits reals”. ■

LA CUINA DELS FIDEUS

A LA CASSOLA

Tossa de Mar

De l'1 al 30 de Juny

RESTAURANTS

BAHIA · CAN CARLUS · CAN GOL · CAN PINI
CAPRI · CASTELL VELL · EL PETIT · MARINA
MESTRE D'AIXA · MINERVA · SA BARCA
SA MURALLA · TURSIA · VICTOR · VICTORIA

Disseny: www.titosurribas.com

Moments per gaudir el dia i la nit
www.calatreumal.com

CALA TREUMAL BLANES (GIRONA). TEL: 972 191 230 / INFO@CALATREUMAL.COM